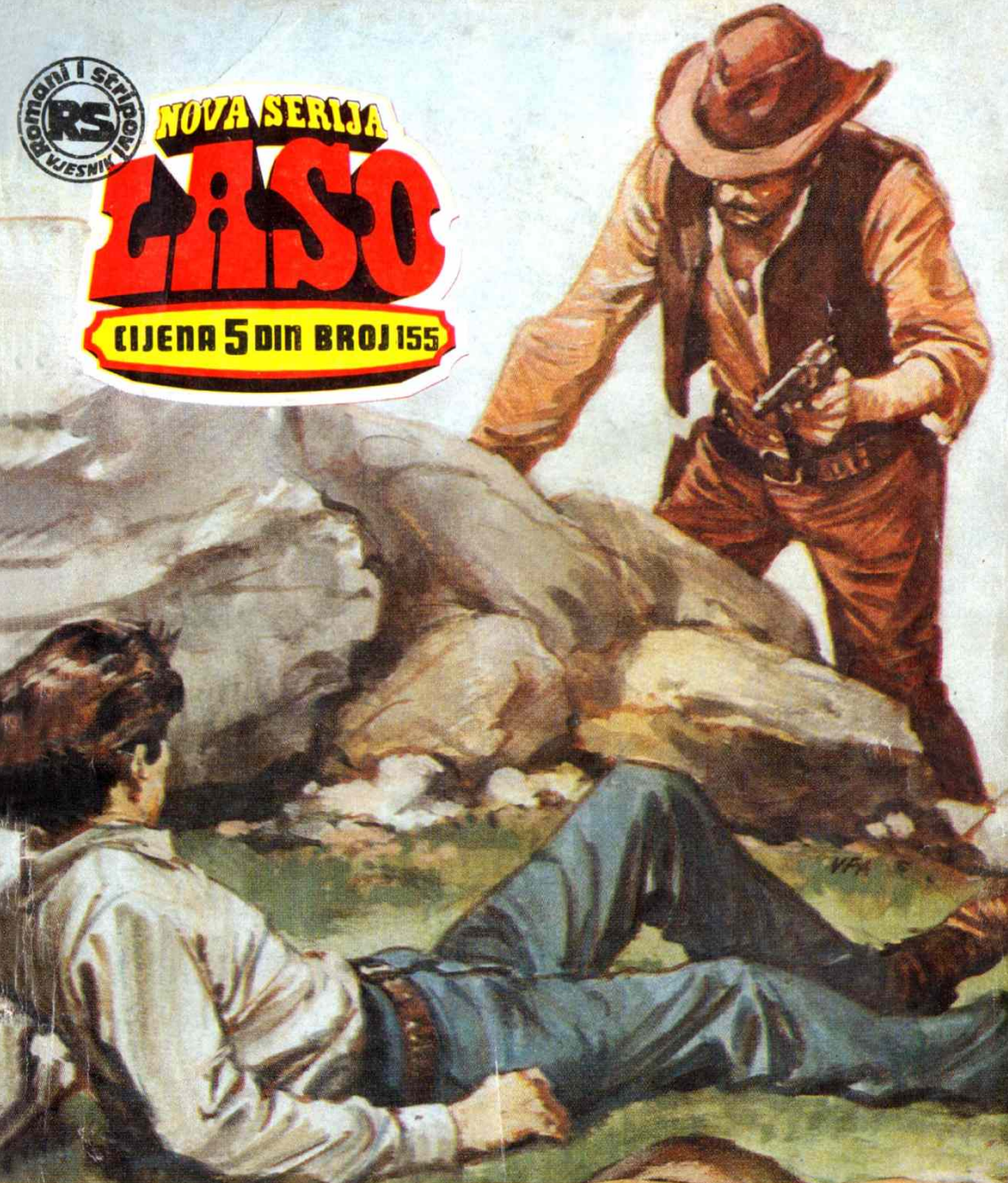

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 155

ZLATO U KLANCU SMRTI

H. S. SHARON

ZLATO U KLANCU SMRTI

»Laso« Nova serija 1976.

H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI

Naslov originala: DAS GOLD IN DES TODESSCHLUCHT

(Copyright: Pabel — Verlag, Rastatt

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Jasna Manolić

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NIŠP »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak: OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1976.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena za inozemstvo DM 1.60, ASCH 8, SFRS 1.60, HFI 1.30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRN broj 3036/1 — 1973 od 24. XI 1973.

1

Meksikanac iziđe iz drvenjare na svom ranču i stisnutih se očiju zagleda u šestoricu jahača koji su dojahali u njegovo dvorište.

Starac je držao u ruci pušku Sharps 52, iako njome ne bi ništa postigao protiv pet muškaraca i jedne žene. Vidio je lica oštarih crta i očiju što su hladno gledale ispod velikih oboda šešira jahača prekrivenih prašinom.

Zaustavili su se pred njim i prstima dotakli šešire. Starac je promatrao samo ženu koja je zaustavila konja sasvim lijevo. Bila je vitka, u dobi od otprilike dvadeset šest godina. Bujna plava kosa navirala joj je ispod šešira i blistala na suncu poput zlata.

Tada i opet pogleda muškarce od kojih je jedan izvukao svoj revolver.

— Ne, Seane! — protisne kroz zube najstariji među njima, visok čovjek širokih ramena.

Sean Brewster se samo nasmije i opali u Meksikanca ispred drvenjare.

Čovjek zatetura, ispusti pušku iz ruke i sruši se na tlo.

— Zar si poludio? — poviče Zane Kent, najstariji među njima.

Ostali su, manje-više nemoćno promatrali ovaj prizor. Djevojka je problijedjela. Ali Monco Horten, vođa grupe, zadovoljno je iskrivio lice. Bio je visok poput Zane Kent, a ramena su mu bila široka poput ormara za odjeću. Pogled njegovih očiju bio je leden.

Sean Brewster se nasmije, skoči iz sedla i zatakne colt, koji se još pušio, za opasač. Priđe Meksikancu i gurne ga, a kad starac nije odavao znakove života, Brewster se sagne i okrene ga.

Meksikanac je bio mrtav.

Sean Brewster se uspravi i po-druglljivo nasmije ostalima.

— Što hoćete? Ovako se sve samo po sebi sredilo. Čovjek je mrtav, a ranč pripada nama. Sada je važno jedino da Graham zaista ovuda prođe. I tada će utrčati ravno u našu klopku.

— O ubojstvu nije bilo ni riječi! — zasikta Zane Kent. — I među nama ne bi smio biti nitko tko naj-

prije puca, a tek onda postavlja pitanja, Monco.

Monco Horten slegne ramenima.

— Sada je sigurno da je starac mrtav — reče Brewster. — A što hoćeš, bio je samo Meksikanac.

— Meksikanci su ljudi kao što smo i mi — izgovori djevojka dršćući od jeze.

— Eto, poslušaj što ti kaže Lana, Monco. Ona uopće nema pojma, zar ne? — Brewster se glasno nasmije.

Horten klizne iz sedla. I ostali se povedu za njegovim primjerom.

— Sada imamo kuću, možemo skuhati jelo i ako Graham dođe, možemo ga u miru primiti i ispitati. To će biti mnogo ugodnije i sigurnije nego da smo ga čekali na rubu doline. Tada bi nas mogao još i navrijeme vidjeti. — Horten zastane pokraj vrata. — Onesite ga i zakopajte! — zapovjedi.

Kad su Brewster i Joe Kirst, mišićav mladić niska rasta, odnijeli mrtvaca, Zane Kent je stisnutih očiju gledao za njima.

Lana Cohn, plavokosa djevojka, pržila je u malenoj kuhinji odreske koje je John Hale, peti čovjek, našao u smočnici.

Hale zapali svjetiljku jer se vani već spuštao sumrak i mala je kuhinja postala mračna.

Joe Kirst uđe u kuhinju i reče da su zakopali mrtvaca. Nitko mu ne odgovori. Jedan za drugim odu u kuhinju i svaki izvadi sebi, nožem, odrezak iz tignja.

Kasnije su sjedili u predsoblju i gledali van.

Kaktusi, grmlje i čudnovate tvorevine od kamena prekrivale su predjela. U daljini su se uzdizale stjenovite litice Santiago Mountainsa.

Između kaktusa mogao se male dalje vidjeti put na kojem se morao pojaviti jahač.

Sunce je zašlo za brda, ali plamenoyi posljednjih zraka još su pozlačivali nebo.

Sada im se pridruži i Brewster.

— Zar ti se uistinu učinilo da će on još danas napustiti grad i odjahati na sjever? — zapita John Hale.

I opet su provirili van i čekali. Večernje je crvenilo odagnalo zlatno blistanje na nebu. No, ubrzo zamijeti da se neki jahač zaustavi na putu između kaktusa i pogleda iznad predjela. Bio je još pola milje daleko od ranča.

— To je on — reče Lana Cohn.

— Ali nitko ga još ne bi mogao prepoznati — odgovori mišićavi Hale.

— Ali ipak je on — tvrdoglavo ponovi Lana.

— Ništa se ne može raspoznati — promrmlja Sean Brewster.

— Ubojico — prezirno mu dobaci djevojka.

Brewster se naglo okrene i stavi ruku na revolver. — Hoćeš li me sada jednostavno ustrijeliti kao i starca? — ledenim glasom zapita Lana.

Brewster se već ponovo sabrao i iskrivio lice.

— Ali bio je samo Meksikanac. Čovjek drugog reda. Za njim nitko neće prolići nijedne suze, Lano. I još nešto: u ovoj zemlji ima pravo onaj tko brže puca. Držao je u ruci pušku i mogao je brže opaliti. Nitko ga u tome nije sprečavao.

— Prestani, dosta je — oštro reče Kent.

Jahač između kaktusa ponovo je potjerao svog vranca i približavao se.

— Da, to je Jim Graham! — uskoro izjavi Horten.

Hale posegne za kvakom na vratima.

— Onda ćemo se sada rasporediti kako bismo ga mogli u dvorištu uklještit, zar ne?

— Pričekaj — zapovjedi Horten. — Mora proći kroz kotlinu. Kad bude u njoj, neće nas neko vrijeme moći vidjeti. Tada ćete izići van.

— A što se mijenja ako nas vidi? — zasikće Hale.

— Mogao je u gradu saznati kako ovdje živi samo neki starac.

— A njega ćeš ti odglumiti, zar ne? — Hale se divljački nasmije. — Starog Meksikanca!

— Meksikančev je sombrero još uvijek ovdje. To će u mraku biti dovoljno. Pazite, sada je već sigurno stigao do kotline.

...

Jim Graham bio je visok čovjek tamnoplave kose i širokih ramena. Pozorno je gledao iz sedla svog vranca ranč koji je djelovao vrlo siromašno iako ga je već počela gutati tama. Iza dva prozora gorjelo je svjetlo.

Kad je Jim stigao u dvorište, vrata se uz škripu otvore i pojavi se visok čovjek s velikim sombrerom na glavi i s puškom u ruci čiji je obarač, smješten s vanjske strane, bio zapet. Jim je zamišljao čovjeka, koji je navodno živio ovdje, nižim i pogrbljenijim kakvi su bili stari farmeri.

Zauzdao je konja, ugledao čovjeka kako mu se približava i spoznao kako to nije starac, najviše četrdesetogodišnjak. Puška mu je, kao slučajno, bila uperena u Jima Grahama.

Jim pomisli kako možda nije pozorno slušao kad su mu u gradu opisivali čovjeka koji živi ovdje na ranču. Jer ovaj nije bio nalik na Meksikanca.

— Dobar dan — otegnuto pozdravi Jim. — Rekli su mi u gradu da bih ovdje mogao prenoćiti.

— Tako, to su rekli?

— Da.

Jim Graham je još uvijek oštro promatrao čovjeka. Nije ni govorio poput Meksikanca.

— Oho.

— Ja sam Jim Graham. Krenuo sam... — Jim umukne, jer je iza sebe čuo neke šumove. Škriputao je pijesak, netko je punio pušku repetirku.

Čovjek pred njim iskrivi lice, posegne lijevom rukom za slamnatim sombrerom i baci ga na zemlju.

— No, sada najprije sjašite, Grahamel!

Jim se i ne obazre na njegove riječi.

— Hajde već jednom! — oštro vikne čovjek. — Inače ću vas metkom istjerati iz sedla!

Tada Jim Graham klizne iz sedla i pusti iz ruke uzde svog vranca.

Čovjek mu priđe bliže, a iza njega se začu približavanje koraka po pijesku što je škriputao.

Horten gurne Jimu otvor stare »sharps 52« u truh i reče:

— Mi smo vas čekali, Grahame. I nekoliko smo vas tjedana tražili. Zbog vas smo projahali stotine milja.

— Zaista?

Jim pogleda u crne oči čovjeka pred sobom, ali nije se mogao sjetiti da je ikada vidio to lice.

Iza njega i opet odjeknu škripu-
vi koraci. Konj uplašeno zarza kad
ga je netko gurnuo ustranu. Trenu-
tak kasnije zarinu se otvor druge
puške u Jimova leđa.

S lijeve se strane približi treći
čovjek i ispruži ruku.

— Colt, Grahame, to će nam pri-
štedjeti nepotrebne neprilike.

Jim pogleda čovjeka. Bilo mu je
otprilike četrdesetak godina. Kožna
odjeća što ju je nosio bila je već
prilično otrcana, a smiješak mu je
djelovao gotovo dobroćudno.

— No, hoćete li brzo? — zareži
Kent. — Ili još zaista umišljate da
imate neku šansu?

— Sto sve ovo treba da znači?

— To ćeš već doznati, Grahame.
Hajde, daj ovamo colt, do đavola!

Jim ponovo pogleda čovjeka
ispred sebe. Ponašao se kao da će
potegnuti oružje, ali je odgurnuo
pušku ustranu i naglo se okrenuo.

— Ne pucaj! — krikne Kent i
«pusti ispruženu ruku.

Jim je krajičkom oka vidio kako
je čovjek iza njega podigao pušku i
htio ga njome udariti. Bacio se na-
prijed. Njegova pesnica poleti i njo-
me udari čovjeka usred lica. Čov-
jek je posrnuo, udario se o vranca i
srušio. Konj je, ržući, izmaknuo.

Ali prije nego je Jim dospio napa-
sti slijedećeg, zadobio je udarac u
zatiljak tako da su mu se pred oči-
ma pojavile tisuće zvijezda. Odbio
se o jednog od tipova koji je skočio
da mu zakrči put; bio je odgurnut
natrag. Htio je opet navaliti, ali pro-
tivnik ga je protuudarcem spriječio.
Slijedio je drugi udarac. Pogodio ga
je u uho. Jim zatetura ustranu i sru-
ši se. Kad se okrenuo i uspravio na
koljena, netko mu je povukao gla-
vu uvis.

— Prestanite! — zapovjedi Zane
Kent.

— Samo ne buđi tako osjetljiv —
zasikta Horten. — Sada će dobiti
još jednom kako bi odmah znao na
čemu je.

Jim se pokušava uspraviti, ali oša-
mućenost njegova tijela bila je jača
od njegove volje. Slijedeći ga uda-
rac pogodi u bradu i ponovo baci
na zemlju. Glasovi muškaraca su
kao iz velike daljine prodirali u nje-
govu svijest.

— Otpremite ga u kuću! — zapov-
jedi glas čovjeka koji ga je dočekao
i kao da je bio vođa.

Zgrabili su Jima. Pred njegovim
se očima nejasno neočekivano poja-
vi neko lice. Htio ga je udariti, ali
u njegovoj šaci nije bilo više snage.
Jim je zatetirao prema svom vran-
cu i posegnuo za coltom. Zane Kent
se jednim skokom našao pokraj nje-
ga, zgrabio ga za ručni članak i istr-
gnuo mu oružje.

— Naprijed, Grahame, u kuću! —
grubo zapovjedi.

Neki drugi čovjek priđe bliže,
zgrabi Jima za kaput, povuče k sebi
i šakom ga udari usred lica.

Jim je i opet bio bačen o vranca i
srušio se na pijesak.

— Tako, to bi bilo to — zadovolj-
no izjavi Brewster. — Primi ga i ti,
John!

Ken je gledao za ovom dvojicom
koja su vukla Jima u kuću. Potom
pogleda prijeko prema grobu po-
kraj barake i tiho promrmlja:

— Zbog ovoga ćete otići do đavo-
la, vi proklete ubojice!

Otvorivši oči, Jim ugleda iznad
sebe lica petorice muškaraca i jed-
ne žene. Promatrali su ga. Muškar-
ci su iskričili lica.

— Prokleto tvrd zalogaj — reče Kirst. — Mogli biste nam pripremiti prave teškoće, Grahame!

— Što to trabunjaš? — zareži Brewster. — Jasno da je tvrd. Ali vjeruješ li da smo mi slabiji?

— Ne.

— No, dakle. Onda se okani glupih brbljarija.

— Prestanite se svađati! — uplete se Kent. — To je zaista ono posljednje što bi nam trebalo.

— Dosta! — zasikće Horten. — Ustani, Grahame! Sada zasigurno znaš na čemu si. Petorica protiv jednog, to je stvarnost.

Svi su odstupili.

Jim sjedne na drveni ležaj na koji su ga bacili. Vidio je otvorena kuhinjska vrata i iza njih stol na kojem je stajalo posuđe i ponovo se okrenuo ljudima. Tada mu pogled klizne dalje prema ženi i zaustavi se na njezinu licu prekrivenu debelim slojem znoja.

— Ja vas poznam — reče. — Samo ne znam odakle. Zasigurno sam vas već negdje vidio. Vjerojatno to nije bilo jako važno kad se više ne mogu sjetiti.

— Varate se, Grahame — odgovori žena. — To je vrlo važno. Putovali ste kroz Manzano Range. Htjeli ste u Arizonu, u grad Tucson. U Manzanu ste dospjeli u klanac koji odjednom vodi na sjever. Tamo ste naišli na vojnike. Na vod iz Fort Thomasa u Arizoni. Vojnici su bili u Fort Sumneru u Novom Meksiku da uzmu teretna kola kojima su se htjeli vratiti natrag u Arizonu. Vi ste, Grahame, jahali s vojnicima dalje. A s vodom sam bila i ja.

Jim ustane.

U glavi kao da su mu udarali bubnjevi. Koljena su mu bila još

prilično slaba, kao da je nestajao pod ispod njega.

— Sada se sjećam. Vi ste kćerka podoficira koji je vodio vod, zar ne?

— Tako je, Grahame. Orson Cohn bio mi je otac. Pozvao me da dođem iz Ohija kad mi je umrla teta. Osim nje nisam imala nikog u Ohiju. Došla sam u Fort Sumner baš kad su stigli vojnici. Bio je to slučaj. Kad ste nam se onda pridružili vi, ostalo je od voda samo još sedam ljudi. Napali su nas Indijanci. Zasigurno se toga možete sjetiti?

— Jasno. Prepirali smo se jesu li to bili Apaši ili Komanči. Vojnici su već vjerovali da više nema pogibli, gospođice Cohn.

Horten i Kent su sjeli. Brewster priđe prozoru i zagleda se van u mrak, a Hale je okretao stijenj svjetiljke jače uvis sve dok svjetlo nije stiglo do Jima Grahama.

— Ali Indijanci su ponovo došli — nastavi Lana Cohn i obriše znoj s lica.

— Da — suglasi se Jim. — Pričali ste kako se silno bojite i kako prije nikada niste vidjeli Indijanaca.

— Da, točno, Grahame. I tada se dogodio napad pri kojem su se kola survala u klanac. Sjećate li se još toga?

— Već sam kazao, gospođice Cohn.

— Da, da, to ste rekli. Ali gdje je to bilo, gospodine Grahame?

Jim je nabrao obrve i oštrije je promatrao.

Horten ponovo ustane.

— Ona te je nešto pitala! — protisne kroz zube. — Gdje je to bilo, kamo su se kola survala?

Jim je promatrao sve te ljude redom. Na kraju mu se pogled zausta-

vi na mladom momku koji je i opet prišao bliže. Svi su se napeto, netremice zagledali u njega.

— Hoću znati gdje je to bilo i pouzdaješ li se u sebe da ćeš ponovo naći taj klanac! — poviče Horten.

— Najprije bismo mu morali objasniti tko smo mi — predložiti Kent. — Napokon, mora znati s kim ima posla. Ja se zovem Zane Kent, Grahame. A ovo je Monco Horten. Bio je poštanski agent u Fort Sumneru.

— To se njega baš ništa ne tiče! — izdere se Horten.

— Mora znati o čemu je riječ kako bi se odlučio, Monco. Ovo je Joe Kirst, a ovi ovdje su Sean Brewster i John Hale. Hoćemo znati gdje se nalaze kola.

— Zašto? Od njih sigurno nije mnogo ostalo — odgovori Jim Grahame.

— To je važno, Grahame. U teretnim je kolima bilo trideset pušaka »henryjevki«. Osim toga, vojnici su ispod starih pokrivača sakrili jedan sanduk. Sanduk sa sirovim zlatom koje bi moralo vrijediti oko četrdeset do pedeset tisuća dolara.

— Do đavla! — reče Jim koji je polagano shvatio zašto su ga ovi ljudi vrebali.

— Sasvim je sigurno da do današnjeg dana još nitko nije pronašao kola — izjavi Kent.

— I? — zapita Horten.

Jim ih opet pogleda, jednog za drugim. Bili su to ljudi bez savjesti, morao se sjetiti starog Meksikanca za kojeg su mu pričali da živi ovdje na ranču.

— On neće pristati — zareži Brewster. — Sada zna da hoćemo uzeti zlato, Monco. Zane je sasvim lud.

— Ne, Seane — odgovori Horten. — Dobro je da zna o čemu je riječ. Sada se može prema tome ponašati. Hoćeš li napokon otvoriti usta, Grahame?

— Ne znam više gdje je to bilo.

Podrugljiv smiješak iskrivi Hortenovo lice.

— Tada ćemo morati, hoćeš ili nećeš, malo pomoći tvom sjećanju, to je barem jasno. Jasno da shvaćaš kako je u pitanju mnogo zlata i trideset pušaka koje se zasigurno mogu prodati. Indijanci su sasvim ljudi za takvim stvarima. Za puške bi dali vrlo veliku svotu.

— Iznenađujuće kako si dobro upućen — reče Jim.

— Oduvijek sam bio mnogostran čovjek. Dakle?

— Zalutao sam. I sam ne znam gdje sam bio.

— Odvest ćeš nas u klanac, jesi li shvatio, Grahame?

— Zaista nemam pojma gdje je to bilo.

Brewster klizne bliže, zamahne šakom i udari ga. Jim je bio odgurnut natrag i glavom je udario o zid.

— Možda ćeš se sada sjetiti! — reče Horten iskrivivši lice.

— Ne.

Tada ga Brewster ponovo udari.

— Kako bismo se sasvim točno razumjeli — zasikće i ponovo zamahne.

Jim je uspio zgrabiti naprijed ispruženu šaku, povukao je protivnika k sebi i bacio ga ustranu. Brewster poleti na stari drveni ležaj. No, prije nego se Jim uspio baciti na njega, zgrabio ga je Horten. —

Horten ga je povukao uvis i bacio prema Haleu koji je stajao pokraj zida. Hale ga je počeo nemilosrdno udarati.

— Prestanite! — krikne djevojka.
— Nismo se tako dogovorili, Monco!

Jim je htio uzvraćati udarce, ali su mu pokreti bili prepolagani. Hale ga je odgurnuo i tresnuo šakom u vrat. Jim otetura natrag do drvenog ležaja s kojeg je Brewster upravo ustajao. Brewster ga je privukao sebi i desnicom ga udario u bradu. Jim poleti na drveni ležaj. Nije se više micao. Brewster se nagne nad njega i primivši ga za kosu naglo mu podigne glavu uvis.

— On je gotov — reče Kent. — Ako želimo da stvar uspije, moramo drugačije početi. Ne smijemo navaliti na njega poput divljih zvijeri.

Brewster se, razočarano, uspravi.

— Ovaj put će duže trajati prije nego ponovo dođe k sebi.

Kent zavije sebi cigaretu i »prilijepi« je u kut usana.

Brewster je još uvijek netremice promatrao Jima i vidio kako su se njegove usnice odjednom počele micati.

— On govori! — poviče. — Pripravi, Monco, sada dolazi nešto važno!

II

Svijetle granitne stijene klanca iskrsle su iz tame što je obavijala njegovu svijest. Vjerovao je da osjeća vrelu toplinu srpanjskog dana. A osim vrućine i opasnost što se pojavila za njega s pojavom voda. Vidio je pred sobom prašinom pokrivena gruba lica i blijedo lice djevojke iz Ohija koja je, ništa ne sluteci, dospjela u pakao.

Na platnenom pokrivaču kola razbijale su se sunčane zrake. Ispod kotača lomilo se krhko kamenje koje je bilo razbacano posvuda na putu iznad kanjona što je visio poput terase na zidu. Iz dubine su odjekivali pobješnjeli valovi planinske rijeke.

Odjednom su odjeknuli krici koje je nadjačavao zvižduk metaka koji su posvuda izazivali sablasnu jeku.

Tada odjekne krik djevojke koji mu je potresao srž u kostima.

Prvi se vojnik sruši s konja i s dugo razvučenim krikom surva se u dubinu pokraj puta...

Jim Graham žestoko obode svog konja i projuri pokraj teretnih kola. Iza njega odjekivahu osorne zapovijedi. Tada ugleda iznad sebe Indijance sablasno oslikanih lica. Pucalo je gore u njih. Posvuda se pucalo. Dim baruta miješao se s prašinom koja se podizala uvis i zgušnjavala u oblak.

Odjednom preleti snažan trzaj njegovim konjem. Snaga kojoj se nije mogao oduprijeti podigla ga je uvis i proletio je kroz zrak. Pri tome mu je ispala puška iz ruke prebacio se preko glave i svom silinom pao na šljunkovitu zemlju pokraj stijene što je strmo strčala uvis.

Neki je vojnik nešto urlao.

Tada je odjednom začuo škripu. I onda je čuo kako se lomi drvo.

— Kola su se survale! — poviče neki promukli glas.

— Lana! — odjekne dozivanje. — Skoči, Lana!

Meci su ponovo zapljuštali. Prodorni krici i uplašeno rzanje konja ispunilo je klanac. Kad su se kola survale u dubinu, drvo se rasprsnulo. Djevojka je pala na put. Graham pak teturajući ustane i prislo-

ni leđa o stijenu. Jahači su stigli bliže. Jedan se konj srušio. Iz klanca se čula potmula grmljavina. Desno i lijevo od njega naslanjali su se muškarci o stijene. Stari je podoficir gurnuo djevojku pokraj Jima. Posegnuo je za njezinom rukom i osjetio kako jako dršće.

— Možda smo ovdje u sigurnosti — prošaputa podoficir. — Stijena je nagnuta iznad nas. Crveni vrsgovi ne mogu nas vidjeti.

— Što nam to koristi — reče jedan od vojnika. — Više nemamo konja!

Uvijek je nanovo odjekivala pucnjava, a stravično rzanje, naglo prekinuto, prodiralo je u uši muškaraca.

Jim se ogledao oko sebe i počne ih brojiti. Teško ga se dojmila činjenica da ih je bilo, osim žene, samo četvero.

— A da ste bili sami? — zapita podoficir i zaprašanim rukavom odore obriše znoj s lica.

— Isključeno — odgovori Jim. — Sam ne bih nikada došao ovamo.

Podoficir pogleda u klanac u kojem su nestala kola s vozačem. Iz dubine se podizala prašina.

— Ovdje nam barem ni u kom slučaju ne mogu nauditi — reče podoficir. — Noću se moramo pokušati maknuti odavde. Ovi praznovjerni crvenokošci se boje noći.

Jim je čučao na tlu. Djevojka isto tako postupi.

— Sviđa li vam se ova zemlja? — zapita je.

— Što sam dosad o njoj čitala zvučalo je prilično romantično — odgovorila je blijedih usnica. — I moj se otac umije hvalisati sa slobodom što ovdje navodno vlada. Na žalost, nisam ništa od toga zamijeti-

la. U tvrdavi vlada ista strogost kao u West Pointu.

Iznad njih ponovo zasvijetli vatra metaka. Meci su udarili o put i bacali uvis odbijene komadiće kamena.

— Oprez! — povikne podoficir. — Naprijed, sklonite se čovječe, ako želite još malo živjeti! Lana, povuci glavu natrag!

Jim priljubi leđa o stijenu i polagano se uspravi. Kad se odgurnuo prema slijedećem čovjeku, ugledao je uplašen djevočin pogled. Napokon je stigao do ruba stijene što se nadnijela nad njima, izvukao je revolver i čekao.

Divlja vatra Indijanaca, koji su pucali iz teških pušaka za ubijanje bivola, neprekidno je trajala.

Jim je čekao.

Odjednom se gore, iznad ruba stijene pojavi brončano, oslikano lice. Jim nacilja i opali.

Dok je skočio natrag, u ušima mu je odjekivao krik. Nešto je proletjelo i udarilo dolje u klanac.

Djevojka se objema rukama uhvati za vrat.

Gotovo istodobno prekine se vatra iznad očajne male grupe.

— Ali to je bio samo crveni đavao, dijete moje — promrmlja stari podoficir. — Nije vrijedan uzrujavanja. Dobro je, Grahame! Da imam samo još nekoliko takvih kakav ste vi! Do đavola, da je poručnik još to doživio!

— Zašto niste krenuli nekim drugim putem u Fort Thomas? — zapita Jim.

— Zato što bi to, do đavola, značilo zaobilazak od stotinu milja! Ovdje već mjesecima nije bilo nikakvih neprimlika s Indijancima. Kako smo

mogli znati da su u Manzonu Ran-geu?

— Što zapravo piše na vašoj putnoj zapovijedi?

— To se vas baš ništa ne tiče!

— Tako sam i mislio.

— Vi ne možete baš ništa misliti, jeste li razumjeli? Oduvijek smo činili ono što smo smatrali ispravnim. Kamo bismo dospjeli u ovoj zemlji kad bismo se ravnali prema onom što piše na papiru? Tada je ne bismo nikada osvojili. Ako je ona danas ovdje za bijelce, ona je to našom zaslugom, a ne zaslugom zapovijedi!

— I to je moguće — prizna Jim. Tada pogleda iznad sebe, ali mogao je vidjeti samo stijenu što se nadvila nad njima.

— Možda su otišli — prošaputa jedan od vojnika kao u strahu da bi ga Indijanci mogli čuti.

— Ne boj se. Oni samo čekaju. Moramo ostati ovako i stajati. Još dva sata i bit će mrak. Tako dugo moramo izdržati.

Kao da je prošla čitava vječnost prije nego se napokon smračilo. Zajedno s noći došlo je tisuću stranih glasova koji su pratili malu četu dok se, šuljajući, pomicala strmim putem uz rub klanca. Jim je promatrao pred sobom leđa djevojke koja je drhtala. Neprekidno se bojao da bi u svom strahu krikom mogla dati sebi oduška. Ali Lana Cohn nije kriknula.

Sada su put i kamena stijena opisivali luk. Iz klanca je puhao hladan vjetar. Kako se radilo o golom životu, zaboravili su kola u klanu.

Odjednom je plamen iz otvora cijevi razbilo mrak pred njima. Jedan se vojnik, kriknuvši, srušio.

Jim je pucao revolverom na sjenovite spodobе koje je mogao vidjeti pod svjetlom vatre iz pušaka. U susret im je dopro krik. Zgrabio je silno zbunjenu djevojku i povukao je sa sobom natrag.

— Tata, gdje si? — krikne Lana.

Njezin je vrisak utonuo u puščnoj vatri. Jim nije imao vremena da joj odgovori. Neprekidno je pucao u šiljate plamenove što su im skakali u susret. Tada je ispustio djevojku i napunio oružje.

I opet je pao jedan pogođen vojnik.

Jedva što je Jim napunio oružje, već je pucao s ostalima.

— Naprijed! — poviče podoficir. — Noću se oni boje! Dođi, Lana, sigurno ćemo uspjeti. Uvijek smo uspijevali!

Jim ponovo posegne za Laninom rukom i s njome je slijedio podoficira koji je počeo trčati. Dok je Jim pucao, vidio je posljednjeg vojnika kako se srušio i otkotrljao niz stijenu.

Djevojka se odjednom počela tako snažno otimati da je više nije mogao vući za sobom. Osvrnuo se i ugledao njezine od užasa razrogačene oči.

Podoficir je još uvijek trčao prema Indijancima.

— Dođite! — vikne Jim i povuče djevojku dalje za sobom. Njegovo je oružje sijalo smrt. Neprijateljske su sjenke skakale natrag. Još su samo pojedinačno pucale iza sebe.

— Sada bježel! — pobjedonosno klikne podoficir i opet opali. Odjednom je zastao, zanjihao se poput prepiljenog stabla na vjetru i pao na koljena.

Teško dišući, stigao je Jim s djevojkom do starog vojnika. Ugledali

su pet mrtvih Komanča koji su ležali na putu.

— Tata! — krikne djevojka.

Jim se zagledao u mrak u kojem su nestali Indijanci. Napokon se okrenuo i kleknuo pokraj čovjeka. Orson Cohn je okrenuo prema njemu svoje lice iskrivljeno od boli. Na usnama se pojavila pjena.

Podoficir nije više imao kape na glavi. Noćni vjetar, što je puhao iz klanca, mrsio je njegovu sijedu kosu. Njegova prašna odora imala je na prsima rupu, otprilike tamo gdje je moralo biti njegovo srce.

— Već ću se... podići... na... noge — promuća podoficir drhtavih usana, gledajući pri tome svoju kćerku. — Grom ... ne udara... u kopri-ve. Tako je... Grahame. Recite... joj... da... je... tako!

Jim ovije ruku oko djevojke koja je drhtala. Htio ju je tako smiriti. Ali znao je kako to nema smisla. Ni ma kakav pokret i ni ma kakva riječ nisu mogli stišati buru njezinih osjećaja.

— Moramo otići odavde — rekao je. — Dođite, Cohn, ja ću vas podupirati. Imamo li još daleko prije nego brda budu iza nas?

Čovjek samo slabo odmahne glavom. Na čelu su mu stajale krupne kapi znoja.

— Samo... nekoliko... sati... pješice — izusti.

Tada Jim povuče ranjenika uvis i podupre ga. Lana Cohn je btišla na drugu stranu kako bi isto tako pomogla ocu. Slijedili su put na stromoj stijeni što je visila iznad klanca, spuštali se sve dublje i dublje i nekako stigli u klanac.

Jedva su i sami mogli shvatiti da su uspjeli. Ispred njih se otvarao kanjon, a pašnjaci prostirali unedo-

gled. Upaljena svjetla kuće u daljini činila su im se poput fatamorgane.

Zastali su. Podoficir, sa čijih su rukava otpali zlatni širiti, neprekidno je stenjao. Iscrpljeno je zatvorio oči.

— Sada... smo... uspjeli... Grahame.

— Ako stignemo do kuće, uspjeli smo, Cohn.

Stari vojnik žmirkajući otvori oči i zagleda se u noć.

— Taj ... komadić... puta... još... ćemo uspjeli — protisne kroz zube.

Jim pogleda djevojku i onda su vodili ranjenika dalje.

— Zašto to činite, gospodine Grahame — zapita djevojka nakon nekog vremena.

— Što?

— Zašto nam pomažete?

— Tako je uobičajeno u ovoj zemlji, gospođice Cohn. Zar to niste znali?

— Ne.

— Onaj koji u ovoj zemlji prepusta čovjeka u nemoćnu položaju njegovoj sudbini, čini teški zločin.

— Radite to zbog toga?

— Čovjek to čini a da i ne razmišlja o tome. Jer već sutra može biti u isto takvu položaju. Ovdje je mnogo toga drugačije nego u Ohiju. Vidjet ćete kako ćete se sami od sebe na to naviknuti.

— Da, možda imate pravo. Ova zemlja ovdje čini mi se šira, a njezin je zrak čistiji.

— To je tako samo noću i zimi. — Jim pogleda kuću u daljini. Znao je da će još dugo trajati prije nego stignu do nje. Uskoro će to shvatiti i Lana Cohn, jer svjetla nisu bila tako blizu.

Pola sata kasnije djevojka je, stenjući, pala.

Jima je to tako iznenadilo da nije mogao držati ranjenika i zajedno se s njim srušio na tlo. Starac je glasno zajauknuo od boli. Posegnuo je objema rukama prema prsima, tamo gdje je bila rupa na odori. Otvorio je oči.

Jim se uspravi i pogleda djevojku. Pritisnula je lice o zemlju i jecala.

— Što vam je, gospodice Cohn? — zapita. — Sada smo napokon izišli iz tih prokletih brda. A kad stignemo do svjetla, naći ćemo i pomoć za vašeg oca.

Lana Cohn podigne glavu i on ugleda njezino lice, obliveno suzama. Tada ona pogleda u daljinu gdje je svjetlo sveudilj bilo jednako daleko.

— Mnogo je dalje nego što sam mislila, gospodine Grahame. Nećemo uspjeti.

— Uspjet ćemo. Ako budemo hodali kao dosad, stići ćemo za dva sata do kuće.

— A ako su tamo banditi?

— Kako su vam pali na um banditi? Ta što bi oni radili u ovoj osami?

Njezin mu je pogled govorio kako ono što je u Ohiju čula o ovoj zemlji nema ni ma kakve veze sa stvarnošću.

— Banditi hoće svuda isto, Lana — reče. — To nije ni ovdje drugačije nego u Ohiju. U ovoj divljini nema ničega što bi oni htjeli uzeti. Ovdje živi samo poneki farmer koji je ili jeftino kupio zemlju, ili ju je jednostavno uzeo a da nije nikoga niti pitao. Uvjeren sam da ćemo naći pomoć za vašeg oca. Vjerujte mi, ovdje vani svi su slabi propali

na putu. Samo jaki ljudi imaju šanse da se probiju i postignu ono o čemu su na putu ovamo maštali.

Jim podigne ranjenika uvis.

Tada i djevojka ustane. Posrćući, koračala je pokraj njega. U toj je sekundi Jim spoznao da mu Lana više ne može pomoći. Prebacio je starca preko ramena i hodao dalje. Lana ga je plačući slijedila preko tvrde trave što je šumila. Nisu hodali ni četvrt sata kad je Jim, teško dašući, zastao i pustio podoficira da klizne na zemlju. Morao se malo odmoriti. Lana pogleda svog oca. Odjednom se spusti na koljena pokraj njega, odupre se laktovima o zemlju i rukama prekrije lice.

— Ne može više biti daleko — reče Jim.

Lana podigne glavu i pogleda ga.

— Prije nekoliko minuta rekli ste oko dva sata. Ne mogu ni uz najbolju volju raspoznati da smo stigli bliže kući.

Jim isto tako klekne i okrene ranjenika na leđa. Podoficir je izgubio svijest. Kad je pogledao Lanu, zapazio je u njezinim očima vrlo velik strah. I budući da je znao što će ga ona sada pitati, okrenuo je lice kako je ne bi morao gledati i odgovoriti. I djevojka nije niti pitala.

Odmorio se samo nekoliko minuta i onda je ponovo ustao, povukao onesviještenog uvis i natovarao ga na leđa. Tako je posrtao sa svojim teškim teretom dalje u susret sljedećem svjetlu u daljini.

* * *

Kad je posrćući stigao u dvorište farme, bio je na kraju snaga. Jedva je još i osjećao svoje noge. Znao je da ne bi mogao dalje nositi Orsona

Cohna. Pod njihovim sporim koracima škripao je pijesak tako glasno da se morao čuti u kući u kojoj je već odavno bilo ugašeno svjetlo. Jim je konačno stigao do vrata i naslonio se o njih.

— Halo! — povikne glasom koji se njemu samom učinio stran. Kad se iza vrata nije ništa micalo, udari čizmom o drvo. — Zar ovdje nema nikoga?

Prošao je još jedan trenutak prije nego se, uz škripu, na prozorskom kapku otvorila puškarnica.

— To su bijelci, Same — reče neki ženski glas. — Hajde, otvori već jednom vrata!

U kući odjeknu teški koraci. Tada se začuje šum kojim se ključ okretao u velikoj željeznoj bravi.

Vrata se otvore.

Jim je teturajući ušao s onesviještenim podoficirom u kuću, udario se o stol, jednom rukom ispustio ranjenika i čvrsto se pridržao za ploču stola. Tek sada je ugledao ispijeno lice žene od otprilike pedeset godina. Prestala ga gledati i usmjerila svoj pogled prema Lani koja je ulazila.

Iza vrata stajao je pogrbljen čovjek koji ju je gurnuo unutra. Prišavši stolu, položio je na nj svoju pušku.

— Komanči su napali vod — reče Jim.

Čovjek ne odgovori, priđe Jimu i prihvati ranjenika. Jim Graham se sruči na najbliži stolac i ispruži noge.

U međuvremenu farmer je dovukao Cohna do drvene ležaljke u kutu, prekrivene krznima. Oprezno ga je položio na loš ležaj. Žena pak priđe Lani koja je stajala između

vrata i stola i odsutno gledala u pod.

— Dodite, dijete moje. — Posegnula je za rukom potpuno iscrpljene djevojke i odvela je do stolca za njihanje. A Lana se spustila u nj. Stare, labave opruge su škripile pri pokretanju stolca.

Farmer otvori Cohnov kaput i košulju. Kad je podigao glavu i pogledao svoju ženu, slegnuo je ramenima.

Jim je odmah shvatio što ta kretanja znači. Pogledao je Lanu koja očito nije ništa vidjela. Još je uvijek netremice gledala preda se. No, žena se okrene i nestane u kuhinji.

— Ona mu je kćerka — objasni Jim farmeru.

— Oh?

— Poznate li podoficira Cohna?

— Što znači poznati? Bio je s svojim poručnikom i vodom već nekoliko puta ovdje.

— Oni su svi mrtvi. Sada se sam čudim da smo mi još živi. Ja nisam čak ni ranjen. Ni Lana Cohn nije. Podoficir je htio s njom u Fort Thomas. Njegova je kćerka slučajno srela vojnike. Došla je iz Ohija. Što je natjeralo Indijance na ratni pohod?

— Trebalo bi da se izgradi željeznica prema Santa Feu. Možda je riječ o tome.

— I vi mislite da to Komanči znaju?

— Da, moguće je. Ali oni ne znaju da to traje nekoliko godina. Misle, ako se danas o tome govori, željeznička će pruga za nekoliko dana biti gotova. I zbog toga su poludjeli.

— Možda imate pravo. Biste li mogli obavijestiti one u tvrđavi neka dođu po ovo dvoje? Ja neman

mного vremena. Mogu li od vas kupiti konja?

Djevojka je podigla glavu i promatrala ga. Kao da je sve razumjela, ali nije ništa rekla.

— Kako je, dakle, s time? — zapita Jim.

— Jasno da možete dobiti konja — odgovori farmer. — I poručit ću u tvrđavu da su Cohn i njegova kćerka ovdje. Dođite sa mnom.

Farmer zaobiđe stol, uzme sa zida svjetiljku i zapali stijenj.

Vidjevši da farmer izlazi, Jim ga je slijedio do korala.

III

— Bilo je baš tako, Grahame — čuo je glas koji kao da je dolazio iz velike daljine i sada dopro do njegove svijesti.

Samo malo-pomalo vraćala su se njegova osjetila iz prošlosti. Udario je glavom o zid kad se u snu okrenuo na ležaljci. Otvorio je oči i iznad sebe ugledao usko lice plavokose djevojke. U tom trenutku postalo mu je jasno da je prošlost daleko, ali nije mrtva.

Djevojično se lice udalji.

Tada Jim sjedne. Petorica muškaraca promatrala su ga iskrivljenih lica, a te'su mu grimase govornice da je u snu glasno pričao.

Kent se uozbiljio. Taj je čovjek imao u sebi nešto očinskoga. Bio je sasvim drugačiji od svih ostalih.

Lana Cohn sjedne.

— Bilo je baš tako — ponovi ona još jednom. — Farmer vam je prodao konja i vi ste odjahali. Sat kasnije, umro je moj otac.

— Zao mi je, Lana. Je li farmer obavijestio one u tvrđavi?

— Zamolila sam ga neka to ne učini. I da vam kažem zašto? — oštro zapita Lana.

— Da.

— Zato što nisam htjela ničije sažaljenje. Sažaljenje je nešto što ne podnosim. Ali vi to zasigurno ne razumijete.

— Mogu vas vrlo dobro razumjeti, Lana.

Netremice ga je promatrala tako stisnuvši obje ruke da su joj članci pobijeljeli.

— Imala sam još pedeset dolara. Farmer mi je dan nakon pogreba mogao oca prodao konja i odjahala sam, ali u smjeru suprotnom od vašega.

— A farmer?

— Očito je držao usta zatvorena. Vjerojatno zna zašto. Idući su dan došli Komanči koji su htjeli od njega rakije. Dao im je nekakvo bezvrijedno piće.

— Zaista?

Lana pogleda Hortena, koji je stajao pokraj nje, a potom i opet Jima.

— Da, zaista.

— A što je bilo s vama? — zapita Jim zadržavši pri pomisli kako je morala biti osamljena i nemoćna u ovoj divljoj zemlji.

— Kad sam stigla do željezničkih tračnica, imala sam još tri dolara — odgovori djevojka. — Ni toliko da bih mogla spavati u hotelskoj sobi. Ali mlade su djevojke bile vrlo tražene. Pogotovu ako su bile tako naivne i neiskusne poput mene. A što mi je drugo preostajalo? Nisam tražila samilost i morala sam se pomiriti sa situacijom u kojoj sam se našla. Ne smijete me pitati kako

sam preživjela iduće tjedne. Jednog me je dana nagovorio neki muškarac. Još i danas vjerujem kako je to bio samo puki slučaj.

Lana ponovo pogleda Hortena. Kao da je ispitivala njegovo lice.

— Jasno da je bio puki slučaj — odmah potvrdi Monco Horten. — To jest, bio je slučaj što sam te ponovo sreo, jer sam te poznavao iz Fort Sumnera. — Horten se podrugljivo nasmiješi. — Major je smatrao da ne obavljam svoj posao dovoljno revno. Osim toga, nestajalo je kojega što je zapravo bilo namijenjeno Indijancima. Nije bilo problema dok to major nije otkrio. Otišao sam prije nego su oni mogli išta poduzeti. Razumijete li?

— Jasno, Hortene. Mislili ste da ćete obaviti posao svog života, ali nije dovoljno dugo trajao.

— Točno. Baš kao i svi ostali, vjerovao sam da su Indijanci u brdima uništili vod. Jer bili su pronađeni mrtvi Indijanci i skalpirani vojnici. Samo, kola su netragom nestala. Pretpostavljalo se da mrtvac nema više tamo gdje su poginuli i potraga je bila obustavljena.

Jim spusti noge s ležaljke i ustane.

— Vjerojatno su Komanči pronašli kola — reče.

— Nemoguće — odmah mu je protuslovio Horten. — U kolima su bile puške »henrijevke«. Da su se Komanči domogli pušaka, vojnici bi to i te kako doznali. Ali nije se ništa dogodilo. Koša su zasigurno još uvijek u klancu, daleko od puta koji je bio propisan vodu. To je i razlog zašto nikada nisu pronađena. A ni Lana se više ne može sjetiti gdje je to bilo. Ti si naša jedina nada, Grahame.

Jim ponovo pogleda djevojku i skupi obrve.

— Da — grubo reče ona. — A i sirovo je zlato još u kolima. Da su ga pronašli Incijanci, pokušali bi nešto za nj kupiti. Ali nitko nije čuo ništa o tome.

— Prema tome, vi ste već tražili kola? — zapita Jim.

— Željezničarski je grad bio pakao, Grahame! — žestoko poviče djevojka. — A kamo sam još mogla otići bez i jednog dolara?

— To ne znam ni ja — promrmlja Jim.

— A i zašto bih? Nije postojao više ni jedan jedini pošten čovjek i zašto bih baš ja morala to biti? Možete li mi možda reći? Oni iz tvrđave odrekli su se zlata i pušaka. Sada ćemo ih mi pokušati pronaći. Monco me pitao što se dogodilo. Ispričala sam mu priču. Braća Freeman su slučajno donijela u to doba vašu sliku u Frontier Indeksu. Sačuvala sam te novine. Zašto, nisam tada znala ni sama. Moj strah pred Manzano Rangeom bio je neopisiv. Svake minute mogli su se ponovo pojaviti Komanči. Ali pomisao pred paklom u Cheyenneu potisnula je moj strah. Htjeli smo pronaći zlato i zaboraviti sve ostalo, ili pronaći brzu smrt.

Shvatio je što se u njoj događalo i što je odredilo kako će se ponašati i postati Hortenova kompanjonka. Ponovo je pogledao ostale muškarce.

— A vi? — zapita.

— Jasno, znali smo da se sami ne možemo izlagati opasnosti. Zbog toga je Monco nagovorio ove ljude. Ipak postoji mogućnost da se u klanac neće moći sići. U tom slučaju mora jedan čovjek biti spušten na

užetu. Možda čak i dva. Na ostacima kola vjerojatno je kamenje odronjeno sa stijene. Znae da su stijene lomne.

— Onda od pušaka nije mnogo preostalo.

— Možda. Ali zlato je neoštećeno — odgovori Lana. — Šteta što ja nisam mogla pronaći klanac, Grahame. Tada ne bismo morali tragati za vama. Osim toga, s ruba planine nismo više vidjeli farmu.

— Što to govorite?

— Farma je nestala. Možda su Indijanci iznenada htjeli više rakije nego im je farmer mogao dati. Mi to ne znamo. Nisam imala ni ma kakvu polaznu točku s koje bih se mogla orijentirati. Bezbrojni putovi vode u planine. Uvijek smo nanovo pokušavali, nekoliko su nas puta napali Komanči i izgubili smo dva čovjeka. Nakon dva tjedna uvidjeli smo da tako nećemo ništa postići.

— I onda?

— Kad je bilo sasvim jasno da ja nikada neću pronaći klanac, sjetila sam se vas. Nitko osim nas dvoje nije to preživio, Grahame. Mislila sam o onome što je pisalo u novinama. Trebalo je da vi postanete maršal u nekom gradu. i stigli smo nekoliko dana prekasno. Već ste napustili grad. Sada znate što hoćemo od vas.

— Ovo je bilo vrlo jasno, Lana. Trebalo bi da vas odvedem do kola, a vi ćete mi tu uslugu platiti metkom.

— Ne — žestoko izgovori Lana. — Vi ćete nam biti ortak, Grahame.

— Zaista? — podrugljivo zapita Jim. — Uistinu se ne bojite da bih mogao odjahati u Fort Thomas ili Fort Sumner i tamo ispričati svu istinu?

— Zašto biste to učinili kad ćete dobiti jednaki udio kao i svi ostali?

Još ju je oštrije pogledao. Vrije-me provedeno u Cheyenne ostavilo je očite tragove na njezinu licu. Postalo mu je jasno kako se mogla udružiti s Moncom. Monco Horten bio je bivši poštanski agent koji je robu namijenjenu rezervatima puštao da nestane u mračnim kanalima. Kad više nije mogao nastaviti svoj lopovski posao, jednostavno je otišao. Vjerojatno mu nisu mogli ništa dokazati, jer bi inače vojska bila u potrazi za njim.

— Dakle, što je? — zapita Kent. — Hoćeš li pronaći klanac?

Jim nije više gledao djevojku. Promatrao je druge oko sebe. Kent se očito razlikovao od ostalih. Čak je na neki način ulijevao povjerenje. Ali mnogi su ljudi ostavljali dojam da se u njih može pouzdati, a na kraju su se ipak pokazali kao vukovi u janjećem krznu.

I dalje je promatrao Hortena.

— Da niste sreli Lanu, nitko ne bi ni spomenuo kola, zar ne?

— Tako bi se moglo pretpostaviti, Grahame. Uopće ne znam što ti posjeduješ. Mi ne želimo nikome ništa oduzeti. Vojska je odavno otpisala zlato i puške. Kad je Lana, odjednom, stajala preda mnom u zadimljenom salunu, najprije sam pomislio da je to varka. Mislio sam da je to nemoguće. A kad mi je ispričala priču, nisam mogao shvatiti farmera kod kojeg je umro njezin otac. Onda smo se vratili natrag i našli spaljenu farmu. — Horten se zadovoljno nasmije. — netko, vjerojatno Komanči, učinili su to za našu sigurnost.

John Hale istupi malo naprijed.

— Čemu sve te priče. Sjećaš li se gdje je to bilo, Grahame?

Jim pogleda njega, a zatim Brewstera koji se također pomaknuo bliže.

— Ne znam — odgovori. — Napokon, bila je noć kad su nas napali.

Horten ustane.

— Čovjek koji pozna zemlju poput tebe, uvijek može pronaći mjesto na kojem je jednom bio — kaže odlučno. — U svakom slučaju, ti ćeš nas voditi. Dobrovoljno ili ne, ali ti ćeš nas voditi, Grahame.

Brewster, kao igrajući se, izvuče svoj colt i zavrti bubanj.

— Mi ćemo ti dati da biraš. Najprije ćemo ti odstrijeliti jedno, a potom drugo uho, Grahame. Možeš sam odabrati koje će biti prvo na redu.

Horten se sadistički nasmije. Djevojci nestane krvi iz obraza. Lice joj je poprimilo vapnenu boju.

— Odabrali ste prave prijatelje, Lana — podrugljivo rekne Jim. — Čovjek bi vam mogao biti zaista zavidan na njima.

Djevojka naglo ustane i priđe prozoru.

— Meksikanca ste ipak ubili, zar ne? — zapita Jim. — Govorim o čovjeku kojem je pripadao ovaj ranč.

— Nužna obrana — kratko odgovori Horten.

Jim pogleda Kenta koji je šuteći gledao u pod.

U tom se trenutku Lana okrene od prozora i progovori:

— Mislim da ste me shvatili, Grahame. Cheyenne je bio pakao! — Ponovo priđe stolu i nagne se nad grubu ploču stola. — nemam nikoga na svijetu i nisam se mogla vratiti ni u Ohio. Želim ponovo živjeti

kao čovjek, Grahame. A za to mi je potreban novac. U međuvremenu mi je mnogo toga postalo svejedno.

Kent ustane i prekriži ruke na prsima.

— Nadam se da nisi budala, Grahame. Iduće proljeće poplava će ispuniti klanac i sve će uništiti.

— Zaista nemam pojma gdje bi mogao biti klanac — odgovori Jim.

— Mogu samo pokušati.

— No, dakle. Ti ćeš se već snaći u brdima.

— Čemu sve te brbljarije? — zareži Brewster okrećući svoj revolver s prstom na otponcu.

— Ti bi, jasno, radije pokušao pucaljkom, zar ne? — zapita Kent.

— Kako je klanac dubok? Dublji od pedeset jardi?

— Najmanje stotinu — odgovori Jim.

— Tada moramo nabaviti dulje uže — reče Kent pogledavši Hortena. — I kola na kojima može sve biti prevezeno. Oдавde ima najviše deset milja do Durana. Najbolje da krenemo sutra odmah u zoru i onda možemo sve nabaviti.

Horten odmahne glavom.

— Nemam više toliko novaca.

— Onda ćemo svi nešto priložiti. Isti udjeli, ista dobit, to je sasvim jednostavno.

— No dobro — suglasi se Horten. Ali njegov je lukavi pogled opovrgavao te riječi.

— A što ćemo učiniti s njime? — zapita Hale. — Ako ga povedemo sa sobom, pokušat će pobjeći. Zapravo, dovoljno je ako nas dva odjašimo u grad. Ovdje nam je on siguran.

Kent je još uvijek promatrao Hortena.

— Mislim da on ima pravo — suglasi se Horten. — Bilo bi to bolje i za Lanu. Njoj je hitno potrebno malo mira. Ali jahat ćemo utroje. Ja i dvojica od vas. — Okrenuo se i teškim koracima izišao iz drvenjare.

Ostali su se međusobno pogledali.

— Ja bih morao ići briaču — reče Kent. — Moram se ošišati. Slazete li se da i ja pođem?

— Ja sam bez prebitog centa i ne mogu sudjelovati — zareži Kirst. — Osim toga, sasvim rado ostajem ovdje. Ali morate mi za to donijeti viskija i nekoliko cigareta, Zane.

Brewster, podrugljivo se smiješeći, pogleda Halea.

— Prilično si osiromašio, zar ne? Ja imam još nekoliko dolara.

— Zane je pričao da te državni maršali traže potjernicom? — zasikta Hale. — Je li to točno?

Brewster vrlo oštro pogleda Kenta i tada reče:

— Mene su već mnogi htjeli uloviti, ali ni jednom nije uspjelo. Osim toga, to nije istina, a ti si brbljavac, Zane.

— Unatoč tome ostani ovdje — ravnodušno predloži Kent.

— Ja radim ono što ja hoću, a ovdje jednostavno neću ostati.

* * *

Jahači su u ranu zoru napustili ranč. Lana Cohn je stajala pokraj prozora i gledala za trojicom muškaraca.

Hale se zijevarajući protegne i odmakne raščupanu kosu sa čela.

Kirst je stajao oslonjen leđima o zaključana vrata. Pogledao je Jima Grahama koji je sjedio na drvenom ležaju.

Jim je jasno čuo dahtanje konja i topot njihovih kopita u staji. Bilo

mu je od prvog trenutka jasno da će ga ubiti, netom ih dovede na cilj njihovih želja. Možda nisu svi mislili kako je to nužno. Ali strah pred kasnijom mogućnosti optužbe naveo bi ih da sudjeluju u onom što su Horten i Brewster zasigurno odlučili učiniti. Mladi Kirst je bio drugačiji. Zapravo kauboj koji se slučajno namjerio na ove ostale. Neće trajati dugo i oni će i od njega načiniti bandita. Možda još ni sâm nije o tome razmišljao.

— Zašto si se tako zagledao u mene? — razdraženo promrmlja Joe Kirst.

— Što te to smeta? Jesi li ti Teksašanin?

— Jesam. Ali nikada se više neću vratiti u Teksas. Sasvim sigurno neću za druge ljude tjerati stoku na pašu i neprestano, svaki dan, izlagati opasnosti svoj život, samo zato da bi oni postajali sve bogatiji. Sada znaš, Grahame.

— Da.

— Onda me ostavi na miru.

Jim pogleda prijeko djevojku. Zaista se odonda silno promijenila. Ostali su pobjegli iz svojih dosadašnjih života i htjeli su se obogatiti. Ali ona je iznenada dospjela u ovu divlju zemlju i bila je prepuštena vlastitoj sudbini.

— Odmah će joj održati moralnu propovijed — naruga se Hale i glasno se nasmije. — Ali to kod nje ne pali, Grahame. Možeš uštedjeti sebi taj trud.

Kad je Jim ustao i Hale je učinio isto. Imao je colt u ruci i sada ga je otkočio.

— Zar bi zaista pucao? — zapita Jim.

— A što si ti mislio, Grahame? — samodopadno odgovori Hale. — Ne boj se, neću te ubiti.

— Htio bih samo jedan trenutak izići van.

— To bi ti odgovaralo. Ti ostaješ ovdje!

Jim pogleda Lanu.

— Možda je zlato još u brdima — reče. — Vi biste htjeli ići po nešto za što sebi neprekidno govorite kako nema vlasnika, iako to bolje znate. A ono što činite sa mnom, jednostavno se zove oduzimanjem slobode. Nadam se da znate kako se to kažnjava.

— Jasno, užetom — hladno odgovori djevojka.

Jim pogleda preko ramena Halea i bude mu jasno kako je besmisleno pokušati utjecati na djevojku. Oni su sve dogovorili do u pojedinostima. Zasiurno je već svaki od njih znao što će učiniti sa svojim udjelom.

Tada pođe nekoliko koraka prema vratima. Kirst se podboči rukama o bokove i podrugljivo mu se nasmije.

— Okanite se tih gluposti — opomene ga djevojka. — Ako budete razumni, neće vam se ništa dogoditi.

— Uistinu to vjerujete, Lana?

— Da.

— A znate li kako i drugi misle o tome? — zapita Jim i prezirno se nasmiješi. — Tako dugo dok živim, predstavljao bih neprekidnu opasnost za vas, jer bih znao nešto što biste vi, svakako, htjeli da ostane tajnom. O tome ste jamačno već razgovarali.

— Obecajem da vam se neće ništa dogoditi — ponovi ona još jednom odlučnim glasom.

Okrenuo se i prišao joj. Tek kad je stajao tik ispred nje, tako da je mogao vidjeti titravo svjetlucanje u njezinim očima i osjetiti njezin vrel dah, zastao je.

— A kako ćete to provesti u djelo? Doživjet ćete neugodno iznenađenje, Lana. Vaši prijatelji misle sasvim drugačije od vas. Odlučili su da me ubiju, netom pronađu zlato.

— To ne bih nikada dopustila!

— A kako biste spriječili? Vjerujete li zaista u ono što govorite?

— Sada je dosta — zasikta Hale. — Ako je odmah ne ostaviš na miru, nešto će se dogoditi, čuješ li?

Jim se naglo okrene i priđe banditu. Pogledao je Haleovo lice, a zatim revolver u njegovoj ruci. Mogao je raspoznati sive metke u komorama.

A krajičkom oka vidio je kako se Kirst odmah sav napeo.

— Stani! — zapovjedi Hale kad su ih dijelila samo još tri koraka.

Jim zastane. Kirst odmakne leđa s vrata, spusti ruke i priđe bliže.

— Najbolje da ga svezemo — predloži. — Tada ćemo barem imati mira. On je od one vrste ljudi koji nikada ne odustaju sve dok postoji još i trunak nade.

Hale samo trenutak pogleda prije nego prema Kirstu. A to je bilo dovoljno Jimu. Skočio je naprijed, gurnuo revolver ustranu i ispružio ruku. Lana Cohn uplašeno krikne, a Jimova pesnica pogodi Halea u lice i odbaci ga natraške o zid. Tresak je glasno odjeknuo drvenjarom kao da se raspada. Tek tada se Kirst snašao i odjednom je u ruci imao široki nož.

— Naprijed, Grahame! — poviče Kirst i ispruži sjajnu oštricu. U njegovim je očima blistala mržnja.

Jim je skočio, jer je znao da će ga svezati ako se sada preda. Morao je iskoristiti šansu. Njegova ruka opiše luk i onda se njegovi prsti savijaju oko momkova ručnog zgloba; okretao mu je ruku tako dugo dok Kirst nije, psujući, pustio nož koji je, uz zveket, pao na prljavi pod.

Gotovo istodobno djevojka tako glasno i prodorno krikne da je Jim osjetio bol u ušima. I prije nego je shvatio što djevojčin krik treba da znači, težak udarac pogodi ga u zatiljak tako snažno da je zateturao.

Hale se iza njega povuče u ustranu, a Kirst skoči naprijed i pesnicom udari Jima u bradu. On je posrnuo sve do drvenog ležaja i srušio se na nj. Vidjevši Halea kako prilazi, Jim je htio skočiti, ali nije više imao snage. Tada je razbojnik već bio nad njim. Jim je ugledao golemu pesnicu, postajala je sve veća i onda udarac, koji mu je dočarao tisuće šarenih zvjezdica pred očima, eksplodira na njegovu licu.

— Joe, daj nekoliko komada užeta — začuje njegov glas, koji kao da je dopirao iz velike daljine. — Hajde, požuri malo! — Glas je polagano postajao jasniji. U Jimovoj glavi kao da je bubnjalo tisuće bubnjeva. — Žuri se! Ovaj je momak poput planine iz koje izbija vulkan. Budi brz, inače će se i opet osoviti na noge.

IV

— Dvije stotine i ni prebitog dolara višet — objasni Horten i nasmiješi se sijedom i naboranom vlasniku dućana u Duranu, čovjeku niska rasta i krivih nogu.

Kent se oslonio o plitka kola i zavijao cigaretu.

Vlasnik dućana divlje je mahao rukama i htio nešto odgovoriti.

— Ako odmah ne pristanete, odlazimo — preduhitri ga Kent prije nego je dospio do riječi. — I kovač želi prodati jedna kola.

— Dakle, dvije stotine za kola — reče starac i uzdahne. — Ali užad i ostalo morate posebno platiti.

Kent kresne šibicu sa sumpornom glavicom o željezni kotač i pripali cigaretu. Tada povuče i otpuhne dim prema starcu.

— Ne znam, Monco, ali mislim da ovdje samo tratimo svoje vrijeme. Ne misliš li da bi bilo bolje da ode-mo?

— Imaš pravo — suglasi se Horten, kucne po obodu svog šešira i htjede zaobići kola.

— Ali pričekajte, gospodine! — dovikne starac za njim.

Horten se okrene.

— Zaista nemamo mnogo vremena — otegnuto izjavi Kent.

— Znači, onda mi drugo ne preostaje. Dvije stotine.

Sada se Horten vrati natrag.

— Moram se pobrinuti za Seana. Možda je već mnogo popio — objasni Kent. — Dovesť ću ga ovamo.

— Da, u redu, Zane. Požuri.

Kent napusti dvorište i pričeka na rubu prašne ceste.

Kroz gradić je puhao vjetar i dizao uvis finu prašinu što je prekrivala kolnik i nosio je iznad plitkih krovova kuća. Koso, na drugoj strani, Kent ugleda salun. Čovjek sa zvijezdom na prsima upravo je ulazio unutra. No, odjednom krene natraške. Iza njega se pojavi Brewster. Obojica se istodobno zaustave.

Kent je vidio kako je maršal već napola potegao revolver.

— Brewster? — zapita čovjek sa zvijezdom.

— Što je? — oštro zareži ubojica.

— Brewstere, hapsim vas u ime zakona? — Maršal se spusti niz stubu na nogostup, ne ispuštajući Brewstera iz vida. — Naprijed, krenite, otpor je besmislen!

Brewster brzo pogleda na obje strane. Kent korakne natrag. Ispod njegovih čizama zaškripi pijesak.

— Pazi, Monco. Maršal je ulovio Brewstera — prošaputa. — Sada ne smijemo dopustiti da vas vidi. Moglo bi biti više nego opasno.

Monco proviri iza ruba kuće. Vidio je Brewstera koji se spustio niz posljednju stubu na nogostup, stajao i mračno promatrao maršala.

— Što vam je, maršale? — nesigurnim glasom zapita Brewster. — Vi me ne poznate, još nikada nisam bio u ovom gnijezdu.

— Okanite se besmislica i podite sa mnom!

Na cesti se odasvud pojaviše ljudi.

— Moramo mu pomoći! — zareži Horten.

Kad je htio krenuti, Kent ga, primivši za podlakticu, zaustavi.

— Ako se upletemo, morat ćemo nestati bez kola. Osim toga, progovorit će nas. I onda je sve u opasnosti.

Brewster se pogrbi. Od koraka izlizana stuba zaškripi pod njegovom težinom.

— Nemojte učiniti neku grešku — tiho, ali uvjerljivo upozori ga maršal. Pri tome još više izvuče revolver iz futrole. No Brewster to nije mogao vidjeti, jer se maršal malo okrenuo ustranu.

— Ako bude sjedio u zatvoru sve će izdati — protisne Horten kroz zube.

— Samo ako napustimo grad — odgovori Kent — možda možemo još nešto za njega učiniti. Ali sada je ovdje previše ljudi. Ne možemo nestati bestraga.

— Naprijed! — vikne maršal. — Vidite i sami da nemate nikakve šanse.

Brewster se jedva primjetno pomakne. Kent je vidio pokret njegova ramena.

— Ovo je ludost — reče i odmahne glavom.

U tom trenutku Brewster potegne oružje. Ali prije nego je dospio opaliti, maršal je uperio colt u njega. Dvaput je opalio i dvaput je jurila vatra iz otvora oružja prema njemu. Kao pogođen bičem, razbojnik se strese, ispusti revolver iz ruke i otetura niz posljednje stubu dolje na nogostup.

Brewster je još djelić sekunde stajao na ulici, tada mu koljena popustiše i on se sruši. Prašina se podigne uvis. Maršal priđe s revolverom u ruci, banditu koji je pao i stane pokraj njega pa mu gurne šiljak čizme u bok.

Brewster se više nije micao.

Kent se, korak po korak, povlačio natrag. Dao je znak Hortenu neka ga slijedi.

— Tek sada ne smijemo biti dovedeni u vezu s njime. Sean je mrtav. On više ne može pjevati.

Horten psujući pljune na zemlju.

— Nastoj da što prije nestanemo — nastavi Kent. — Idem malo u salun.

— Što ćeš u salunu?

— Hoću malo ispitati je li nekom rekao kome pripada.

— Besmislice! Svi su ljudi vidjeli kako smo zajedno stigli.

— Zbog toga to još ni približno ne znači da imamo s njim neke veze. Ne boj se, ja ću to već srediti.

— Baš mi je svejedno. Ja ću čekati ovdje s kolima.

Kent mu se nasmiješi krajičkom oka, ali i taj je smiješak bio jedva vidljiv. Tada krene i prijeđe cestu. Njegove su čizme podizale prašinu uvis.

Muškarci iz gradića načinili su krug oko mrtvaca. Nitko nije mario za Zanea Kenta. Jednim je skokom prešao obje stube do nogostupa i krenuo duž zida kuće do vrata saluna. Ramenom odgurne oba krila ustranu i uđe u prostoriju u kojoj se točilo piće. Pokraj prozora saluna stajalo je nekoliko muškaraca koji se tog trena okrenuše i pogledaše ga. Kent je zastao. O bar se naslonio neki visok mršav čovjek koji je malo podigao svoju čašu. No, Zane Kent krene dalje. Ponovo je zastao pokraj čovjeka.

— Viski — naruči.

Pipničar izvadi čašu iz slivnika, osuši je svojom ne baš sasvim čistom pregačom i napuni je iz zelene boce. Tada je gurne preko pulta a za njom i bocu sa soda-vodom. Kent je ulijevao soda-vodu sve dok čaša nije bila puna.

Vrata zaškripe. Kent u zrcalu između niza boca prepozna maršala. Polagano je prilazio i zastao je lijevo od njega.

— Je li točno da ste vi stigli s Brewsterom u grad? — zapita maršal.

— Da, točno.

— Njegovo je ime na jednoj od mojih tjeratica.

— To me se ne tiče. Nisam čak ni znao kako se zove. Ja i moj prijatelj slučajno smo ga sreli. — Kent ispije malo iz svoje čaše i stavi je natrag na pult bara. Tada još jednom povuče dim iz cigarete, a onda je zgnječi u pepeljari.

— Prema tome niste znali da je za njim raspisana tjeratica? — postavi maršal opet pitanje.

— Već sam rekao.

— Kako se zovete?

— Kent, maršale. Zane Kent.

Maršal potom pogleda čovjeka koji je stajao pokraj Kenta i namignu mu. Tada se maršal ponovo okrene. Lice mu je bilo nekako iznenađeno i istodobno razočarano. Sada treći čovjek kimne. Maršal se okrene i napusti salon.

— Evo dolazi mrtvozornik, reče čovjek pokraj prozora. — Trajalo je čitavu vječnost.

Kent ponovo otpije gutljaj iz svoje čaše.

Vani na cesti zaustave se taljige na dva kotača pred koje je bila upregnuta mazga.

— Valja izbjegavati društvo ubojica, Kente — reče čovjek pokraj bara. — Eto, i opet ste jednom imali sreću.

— Kako to mislite?

— No, promislite malo o tome. Odakle dolazite?

Pipničar priđe muškarcima koji su se sada okrenuli od prozora i zastali na drugom kraju bara.

— S ranča — tiho odgovori i ne pogledavši čovjeka pokraj sebe. — Nije daleko odavde.

— Tako?

— Došli smo ovamo kupiti kola i dugo uže. Vjerujem da više nećemo doći ni u jedan grad. Imamo Grahama. — Kent ispije ostatak viskija i

stavi kovani novac na pult. Jedva primjetno kimne čovjeku i okrene se.

— U redu — tiho izgovori onaj drugi.

* * *

Kent iziđe iz saluna i spusti se dolje na kolnik, a maršal je upravo pomogao mrtvozorniku da stavi mrtvaca u kola.

— Tako — reče maršal.

— A od koga ću dobiti svoj novac?

— Jasno, od grada.

Mrtvozornik nešto promrmlja i odvede mazgu cestom.

Kad se maršal okrenuo, njegov se pogled susretne s Kentom. Trenutak se učinilo kao da će nešto reći. Ali tada se ponovo okrene i uputi prema svom uredu.

Kent pusti mrtvozornika da prođe sa svojim taljigama i onda iza njega prijeđe cestu. Iz dvorišta dućana izveze se Horten. Oba je konja upregao u kola. Zaustavio ih je pokraj Kenta i on se preko kotača popeo na kočijaško sjedalo i sjeo pokraj Hortena.

— Što je bilo? Ta, maršal je ipak bio u salunu? — uzbuđeno zapita Horten.

— Zaista je htio znati jesmo li ga poznavali. Rekao sam da smo ga slučajno sreli. S time je bio zadovoljan.

— Sreća! — Horten zamahne bičem. Konji povuku i kola su se prokotrljala pokraj maršalova ureda. Čovjek sa zvijezdom stajao je pred vratima i gledao prema njima. Kent podigne ruku prema šeširu u znak pozdrava.

— Ponašaj se prema njemu kao da ti je dobar znanac — promrmlja Horten.

— To je najbolji način da u zametku ugušiš sumnju — odgovori Kent. — Možda je mislio kako želimo nešto sakriti, Monco. Mislim da sam ga poučio bolje. To je dobro za sve nas.

— Imaš pravo. — Horten ponovo pucne bičem i kola se zakotrljaše brže.

Vozili su se pokraj posljednje drvenjare. Vjetar im je oštro puhao u susret. Kent mrzovoljno pogleda prema nebu kojim su brzo promicali oblaci puni kiše.

— Je li pričao nešto u salunu?

— Besmislice. Tada bi me netko nagovorio, Monco. — Kent, zadržavši od hladnoće, podigne ramena uvis i podigne ovratnik svoga kožnog kaputa. Na kraju još navuče i šešir dublje na čelo. — Užasno je hladno, zar ne? — reče.

* * *

Horten odgurne vrata iza sebe i pogleda Jima. A Jim Graham je sve vrijeme pokušavao olabaviti užad na svojim ručnim zglobovima, ali to mu dosad nije uspjelo. Pogledao je oba muškarca koji su zastali pokraj stola.

— Što se dogodilo, John? — zapita Horten koji je odmah postao svjestan Jimova drugačijeg položaja. — Zar se igrao ludaka?

— Otprilike tako — odgovori Hale.

Kent se u međuvremenu obratio Kirstu.

— Otpremi kola u staju i pobrini se za konje.

— Ovdje negdje su i Meksikančeva kola, zar ne?

— U njima se ne možemo nigdje pojaviti, budalo! — ukori ga Kent. — Ako bismo imali smolu, netko bi ih prepoznao.

— Do dodavola, na to nisam ni mislio — tiho prizna Kirst. — A gdje se krije Sean?

— Ulovili su ga — objasni Horten. — Maršal u Duranu odmah ga je prepoznao. Zaista je bila raspisana potjernica za njim. Maršal ga je ustrijelio kad je potegao revolver na njega. Možemo biti sretni što se tako dogodilo.

— Što? — oštro zapita Kirst.

— Razmisli malo — uplete se Kent. — Lagao je Moncu. Nisu li možda i tebi za petama? Možda i ti nisi govorio istinu?

— Glupost.

— Onda je dobro. Sean je bio opasnost za nas. Traženi ubojica.

John Hale bio je očito zatečen. Prišao je stolu i sjeo.

— A što si ti? — zapita nakon nekog vremena. — I o tebi ne znamo gotovo ništa. Čak ni odakle si došao. Jednog dana pojavio si se ovdje i Monco te je uzeo.

— Da mi je netko za petama, ja bih vam to kazao — odgovori. Kent. — Joe, spremi već jednom kola.

Kirst prigušeno opsuje, ali tada ipak izađe van. Kent zaobiđe stol i zastane pokraj drvenog ležaja.

— Zašto ste ga zavezali?

— Glupo pitanje — odgovori Hale. — Htio nas je izmlatiti i nestati, taj vatrožder! — Hale slegne ramenima. — Ali mi smo ugušili zlo u korijenu.

Kent se vrati natrag i sjedne za stol.

— Učinio je samo ono što bi u njegovu položaju svatko pokušao — reče Lana naslonjena o prozor u kutu. — Sasvim je prirodno da svaki čovjek hoće svoju slobodu.

Kent je pogleda i skupi obrve.

— A što je to s tobom?

Lana se ugrize za donju usnu i ne odgovori ni riječi.

— Graham joj je stavio bubicu u uho — zareži Hale. — I sada luduje.

— Kakvu bubicu?

— Uvjeravao ju je kako ćemo ga mi ubiti kad pronađemo kola. I tako joj je to objasnio da je povjerovala. Što ti misliš o tome, Monco?

Kent je promatrao Hortena koji je prilazio djevojci.

— Mi ćemo mu dati udio i onda će morati, samo po sebi razumljivo, držati gubici zatvorenu — reče Horten gledajući kroz prozor.

— Ali to ga ipak ne obvezuje da zadrži svoj udio i da nas ne prijavljuje, Monco — reče Hale koji se zagledao u Hortenova leđa. — Može uzeti svoj dio, odnijeti ga nekom maršalu i on će ga čak primorati da govori.

Horten se polagano okrene i mrsko pogleda zarobljenika.

— Svakako, ako bismo se morali toga bojati... — Značajno slegne ramenima.

— Znači, već ti je pala na um ta pomisao? — promuklim glasom zapita Lana.

— Ne želim uvijek govoriti o jednom i istom, Lano. Moramo, naše sigurnosti, radi, nastojati da nitko ništa ne dozna. Tada nas nitko i neće tražiti.

— A kako onda vjeruješ da će nas on odvesti do klanca kad već sada zna što to za njega znači?

— Prepusti to nama, Lano — reče Horten. — On će nas voditi. — Bandit ode do stola i nagne se nad njegovu veliku ploču. — Imam li pravo, Grahame?

Jim ne odgovori. Tada Horten htjede zaobići stol. Kent se jednim skokom nađe na nogama i sada je stajao pred njim.

— Pusti to, Monco — promrmlja. — On nije čovjek koga bi se batinama moglo na nešto nagovoriti.

— Zaista? — Monco se podlo nasmiješil.

— Da, Monco. Ja ću s njime razgovarati. — Ne čekajući Hortenov odgovor, Kent se okrene i priđe drvenom ležaju. — Ipak ćeš nas voditi do klanca, Grahame?

Jim je još uvijek šutio.

— Sutra rano ujutro krećemo — objasni Horten. — Nećemo imati nikakvih sentimentalnih obzira, Lano. Možda ćemo morati biti grubi prema njemu. To se ne može izbjeći. Ti moraš uvijek misliti na Cheyenne i onda ćeš to lakše podnijeti.

— Na to mislim već čitavo vrijeme — tiho odgovori djevojka.

— No, dakle. Znao sam da si ti razumna.

Kent ponovo sjedne i pogleda iza Hortena koji je otišao u kuhinju.

— I ja bih mogao nešto zagristi, Lano.

Djevojka požuri za Hortenom.

— Gdje je ostao Seanov konj? — zapita Hale.

— U gradu, Johne. Nismo se uopće brinuli o tome kako ne bismo izazvali sumnju da smo poznavali Brewstera.

— Konj je vrijedio najmanje čamdeset dolara, a uz to još i sedlo.

Kent ustane, priđe prozoru i preko ramena reče:

— Ti bi zbog silne lakomosti učinio veliku glupost, a da pri tome ni o čemu ne bi razmislila,

— Oh, ne! Kadšto mi se učini da ti je drago što je Sean mrtav.

— Po čemu si to zaključio?

— On ti nikada nije bio prijatelj, Zane. Ali od trenutka kad je ustrijelio Meksikanca, ti si ga zamrzio.

— Bio je ubojica, Johne. Mrzim one koji pucaju a da onom drugom ne pruže baš nikakvu šansu.

— Ni Graham nema nikakve šanse.

Kent se okrene i vrati stolu. Hale ga je mrko promatrao.

— Da, i on nema nikakve šanse — ponovi.

— Znači li to da bi ga, po tvom mišljenju, trebalo ostaviti živoga?

— Zašto me to pitaš?

— Zato što me zanima. Mene zanima sve. Napokon, i to si u međuvremenu već vjerojatno, zamijetio?

Kent se uspravi. Hale ustane i navuče svoj kaput.

— Idem malo razgibati noge — reče i napusti drvenjaru. Vani je zavijao vjetar, nosio pijesak iznad ranča, a na nebu su plovili tamni kišni oblaci.

Kent pogleda na otvorena kuhinjska vrata. Ali zbog slabog polusvjetla koje je vladalo u drvenjari, jedva je mogao raspoznavati Hortena i djevojku. Horten je upravo poticao vatru u štednjaku. Tada Kent pogleda Jima i tiho promrmlja:

— Morao bi pokušati da se ne ponašaš poput budale.

U tom se trenutku Lana okrene i vrati u prednju prostoriju. Kent stisne usne. I Jimu se učinilo da je ovaj čovjek htio još nešto reći.

— Vatra se ugasila. — Lana slegne ramenima. — Moraš još malo pričekati,

— Još ću neko vrijeme izdržati — odgovori Kent smiješeći se. — Je li ti žao, Lano?

— Što bi trebalo da mi bude žao?

— Što si pomogla da sve ovo počnel

— Ne. — Lana zabaci glavu na zatiljak. — Kako ti je pala ta besmislica na um?

— Zašto nisi onda otišla u Fort Thomas, Lano? Tamo bi se sigurno pobrinuli o tebi. Tvoj je otac bio ugledan čovjek. Poznavao je ovu zemlju i imao mnogo prijatelja.

— Već sam rekla da nisam htjela ničiju samilost — oštro odgovori Lana.

— U redu, Lano. Htio sam samo znati nisi li se možda predomislila. I to bi bilo moguće.

— Ne. Ja sam samo katkad malo zbunjena. Meksikančeva smrt prilično me se dojmila. Na tako nešto nisam prije nikada ni pomislila.

— Da, to mogu razumjeti.

Uto se javi Horten iz kuhinje.

— Možeš početi! — dovikne. — Za nekoliko minuta ploča štednjaka bit će vrela, Lano!

John Hale gurne Jima Grahama na dvorište na kojem je bilo nekoliko lokvica od kiše. Noću je padala kiša, a vjetra je potpuno nestalo. Kirst je pak pred kola, što su sada stajala na dvorištu, upregao svog i Meksikančeva konja, a Kent otrči do korala i otvori ga. Staja je bila isto tako otvorena. Kad se okrenuo, rekao je:

— Životinje nisu ništa krive. Nadajmo se da će naći dovoljno hrane.

— Naprijed! — zasikta Hale i udari Jima šakom u leđa.

Jim posrne naprijed. Hale se iza njega smijao. Tada se Jim naglo

okrene, podigne svezane ruke uvis i udari ga.

Hale uplašeno krikne. Lica iskrivljena od mržnje posrne do zida pokraj vrata. Činilo se da nije više gospodario svojim osjetilima, kad je potegao revolver.

— Jesi li poludio? — užasnuto vikne Lana Cohn. Djevojka je stajala pokraj konja.

U tom trenutku prasne metak.

Jim začuje, na djelić sekunde, zvižduk metka. Tada je, čudovišnom snagom, izletio revolver iz Haleove ruke, tresnuo o kućni zid i pao na tlo. Jim se naglo okrene i ugleda Kenta koji je stajao pred otvorenim vratima staje i upravo otpuhivao dim iz cijevi svog colta. Horten ispusti ormu svog konja i priđe nekoliko koraka bliže.

— Naprijed, Grahame! — zapovjedi. — Konjima!

Tada se Jim polagano okrene, prođe pokraj Hortena, koji je bio nevjerovatno blijed, prema djevojci.

Na Laninim su obrazima plamtjele crvene mrlje. Kao da je bila vrlo uzbuđena. Jim zastane pokraj svog vranca. Svezanim rukama posegne za jabučicom na sedlu i vine se na leđa svog konja.

— Budalo! — izdere se Horten na još uvijek silno zapanjenog Halea. — Zar još uvijek ne znaš kako sve što činimo mora biti dobro promišljeno? Ako jednom dopustimo da nas zavedu naši osjećaji, jedva da ćemo imati šansu da ikada pronademo zlato. Nadam se da si to napokon shvatio.

Hale prigušeno opsuje, podigne svoj colt i pregleda ga. Kentov je metak pogodio bubanj. Ispitujući, Hale je okretao bubanj na ispruženoj ruci. Nije više funkcionirao.

— Možeš zahvaliti Zaneu — nastavi Horten — Mogao ti je pucati i u glavu!

Hale naglo podigne glavu.

— I ti bi to dopustio?

— Zasigurno ne bih uspio spriječiti. Ali ti si htio ubiti čovjeka bez kojeg bi naša stvar propala.

Obratio se Kirstu.

— Dođi ovamo i uzmi Johnova konja. On će voziti kola. Tada mora paziti i neće mu više padati na um takve ludosti.

Hale, psujući, zatakne revolver za opasač i ode do konja. Popne se na kočijaško sjedalo, uzme u desnu ruku uzde, a lijevom oslobodi polugu bremze.

Horten je dao znak Lani i prišao svom konju. Djevojka se popela u sedlo. Sada je došao i Kent prijeko od staje.

— Hoće li zapaliti kuću? — zaplta Kirst.

Horten nabora čelo i pogleda Kirsta.

— No, da, nikada se ne zna. Gdje kad se ostave tragovi, a da to čovjek i ne zamijeti.

— Da, to se može dogoditi.

— Tako je, Ja bih zapalio čitav ranč. Napokon, mogli su to učiniti čak i Komanči. Tada ćemo barem sa sigurnošću znati da su nam tragovi izbrisani.

Horten trenutak pogleda Lanu.

Djevojka kao da se nije snalazila u novonastaloj situaciji.

Tada vođa bande pogleda malo dalje Kenta koji je već stajao pokraj svog bijelca.

— Što ti kažeš na to, Zane?

— Ne vjerujem baš da bi to bilo osobito dobro, Monco. Ostavljamo dovoljno tragova ovdje u dvorištu.

Naći će ih i ustanoviti kako su to bili potkovani konji. Što je veća šteta, to jača mržnja! Uostalom, ako netko slučajno dođe ovamo i pronađe drvenjaru, bit će sretan i možda će neko vrijeme ostati. To bi, pod određenim okolnostima, moglo njega dovesti u nepriliku. Ali ako pronađe zgarište, vjerojatnije je da će odjahati u prvi grad i izvijestiti o požaru. Ja sam protiv toga. Mi i nismo ostavili nikakvih tragova. Već sam sve pogledao.

Horten ponovo pogleda prema Kirstu. Kao da još nije odlučio čiji će prijedlog prihvatiti.

— Osim toga, gotovo i nema vjetra — nastavi Kent. — Dim bi se podizao okomito uvis i nadaleko bi se vidio. Možda čak u Duranu. Zašto bismo nepotrebno podsjećali na ranč? Može trajati tjednima prije nego netko dođe ovamo i otkrije da je Meksikanac nestao. — Kent se vine u sedlo.

— Naprijed, John! — zapovijedi Horten i sa spretnošću mačke skoči na leđa svog konja. — Ranč ostaje ovakav kakav jest, Joe!

John Hale zapucketa bičem kroz zrak. Konji krenu i povuku kola.

Jahači su ih slijedili. Jim Graham je jahao između njih.

V

Jim Graham se, drhteći od hladnoće, uspravi. Sjedio je zaštićen velikim kamenom i promatrao vatru čija je toplina jedva dopirala do njega.

Hale je sjedlo pokraj vatre. Glava mu se spustila na prsa. Stresao

se i uspravno sjeo. Ali kratko vrijeme nakon toga i opet je zadrijemao. Puška je klizila iz njegovih ruku. Napokon je više nije mogao držati i ona je, uz štopot, pala na zemlju.

Jim je vidio kako se Haleov vrat podigao malo uvis. Ali oči su mu ostale zatvorene.

Tada Jim pogleda ostale. Ležali su desno i lijevo od vatre omotani svojim pokrivačima. Lana nije bila pokraj njih. Jim je znao da leži na kolima. Zasigurno je i ona spavala.

Haleova brada klizne još niže i ostane na izlizanom ovratniku kaputa.

Suzdržana daha, Jim se još jače uspravi. Pokrivač kliznu s njegova gornjeg dijela tijela i hladnoća noći prodre kroz njegov kaput.

Polagano je pomicao gornji dio tijela, rukama se odupro o tlo i kleknuo. Kad je izdahnuo, vjerovao je da su ga svi morali čuti i da će odmah skočiti uvis. Ali ništa se slično nije dogodilo. Počeo je trljati uže kojima su bile svezane ruke o rub kamena. Svakiput je prestajao kako bi pogledao spavače. Horten je mrmljao u snu, ali se nije probudio.

Haleova glava se pomakne.

Trudeći se da ne proizvede ni ma kakav šum, Jim je sjeo i čekao. Kad se nije ništa dogodilo, znao je da svi opet čvrsto spavaju. Prije nego je ponovo kleknuo, odjekne razvučeno urlanje vuka iznad logora. Hale se uspravi i ponovo sjedne sasvim uspravno.

Bandit protrlja oči i trenutak se zbunjeno ogleda oko sebe. Podigne pušku i stavi je preko koljena. Drhteći od hladnoće, prođe rukama preko gornjeg dijela tijela. Tada ispruži raširene prste bliže vatri

dok je čizmom gurao drva s ruba na žeravicu.

Nakon nekog vremena Hale ustane i korakne nekoliko koraka tamno-ovamo. No, odjednom ponovo zastane, posegne u džep i izvadi sat. Ljutito nešto promrmlja, spremi sat u džep, priđe Kentu i drškom puške gurne ga u rame.

Kent se pomakne i žmirkajući otvori oči. Prepoznavši Halea, malo se uspravi i prigušeno zijevne.

— Naprijed, ustani! — zasikta Hale. — Ti si na redu!

Kent sjedne, objema rukama prijede po svojoj tamnoj kosi i posegne za šeširom koji mu je u snu pao s glave. Tada ustane i sagne se po svoju pušku.

Hale je još uvijek stajao.

— Zašto ne legneš? — zapita Kent.

— Zbog... znaš već. Bio sam tako bijesan da bih ga ustrijelio, Zane.

— Ali to je prošlo.

— Da, ali tebi se to zasigurno ne bi dogodilo. Ti si posve drugačiji od mene. Tako si promišljen.

— Ja mislim na novac, mladiću. Ali možda sam i ja nekad bio poput tebe. Kad čovjek postaje stariji, mnogo se toga promijeni. Zaboravi to.

— I ti si nekada bio takav?

— Da, John. istina, bilo je to prilično davno. Ali to se ne zaboravlja. Danas mislim drugačije. Danas imam samo jedan cilj pred očima.

— Da, Zane. Ali mislio sam i nešto drugo.

— Zato što ti nisam pucao u glavu? — zapita Kent, a na licu mu se pojavi čudan smiješak.

— Točno.

— Mislio sam da smo prijatelji, John.

— I jesmo. usprkos tome mislim da to nisi učinio zbog nekoga drugog razloga.

— Na kakav razlog misliš?

— Monco je onda rekao da nas mora biti petero. Sada smo samo četvorica. Bez mene, ostala bi samo vas trojica. Vjerojatno premalo da biste mogli izvršiti plan.

— To bi moglo biti točno, John. Ali na to zaista nisam mislio. Mi smo prijatelji. Lezi već jednom i pokušaj zaspati.

— Hoću.

Kent lupi Halea po ramenu i nasmiješ mu se.

Tada se Hale okrene, priđe svom sedlu i razmota pokrivač. Dok je lijegao, tiho je zijevao. I već nakon kratkog vremena kao da je zaspa. Kent je pak pritisnuo pušku pod ruku, stajao pokraj vatre i grijao ruke.

Njegov je pogled klizilo od jednog spavača do drugoga. — Monco? — zapita baš glasno da bi ga Horten morao čuti da je bio budan. No, Horten se i ne pomakne. Kent ispruži ruke prema plamenovima što su davali toplinu i onda ih protrlja. Na kraju je zaobišao vatru.

Jim zatvori oči. Zamijetio je da se Kent nagnuo nad njega i povukao mu pokrivač sve do iznad ramena. Tada se ponovo okrenuo. Jim polako malo podigne kapke. Vidio je čovjeka odjevena u kožu kako sada stoji pokraj Johna Kirsta, lijevo od vatre gdje se ponovo sagnuo.

Kirst kao da je spavao čvrsto poput ostalih.

Sada se Kent uspravi i priđe kolima. Pogleda preko plitke stijenke kola, no odmah se okrene i vrati vatri.

Jim je vidio kako njegov pažljiv pogled klizi od jednog do drugog spavača redom.

U tom trenutku odjekne iznad logora zvuk neke noćne ptice. Još prije nego je slaba jeka utihnula u beskrajnoj preriji, zvuk se ponovi. Kent se lećne i pogleda van u noć. Jim malo jače otvori oči kako bi mogao bolje vidjeti čovjeka.

I opet se mogao čuti zvuk noćne ptice. Kao da je sjedila posve blizu u grmlju.

Nitko od ostalih nije se ni pomaknuo. Vjerojatno su tako čvrsto spavali da ništa nisu čuli.

Zane Kent se okrene i nestane u tami.

Malo kasnije, Jim je povjerovao da čuje glasove, iako to što je dopiralo do njega nije bilo ništa više od tihog žamora. Sjedio je ispunjen osjećajem da sada mora nastupiti promjena.

Glasovi su utihnuli. Ni noćna se ptica više nije čula. Kent se pojavi na rubu svjetla i sjene.

Zane Kent je stajao pokraj vatre i promatrao unaokolo.

Jim se malo uspravi i pogleda iznad vatre. Kad su se njihovi pogledi sreli, Kent se trgne. Trenutak kao da je bio neodlučan, a onda zaobiđe vatru i klekne pokraj Jima. I opet stisnutih očiju pogleda ostale.

— Oni spavaju — reče Jim.

Iznad logora proleprša slabi topot kopita i brzo se udalji.

Jim se nasmiješ.

— Ovo bi jako zbunilo Hortena — prošaputa.

— Što?

— Ne prenavljaj se, Kente. Netko nas je slijedio. A ti si baš malo prije bio s njim i razgovarali ste.

— Buncaš, Grahame.

— Misliš? — Jimov se smiješak produbi. — Hoćeš li smatrati da buncam i ako to ispričam ostalima?

— A što ti misliš? — Kent ponovo ustane. — Ali zaista je bolje da držiš usta zatvorena. Horten će vjerovati kako sada pokušavaš izigrati jednog protiv drugih.

— Sasvim lukavo, Kente. A tko je to bio?

— Očito me nisi razumio?

— Ipak jesam. Ali sada nas nitko ne čuje. Tko je to bio?

— Nitko. — Kent se naglo podigne i vrati do vatre. Tu je stajao promatrajući Jima. — Računam s tobom, Grahame. Važno je.

— Tako? Zato što si mi spasio život?

— To sam možda učinio zbog drugog razloga — otegnuto odgovori Kent.

— Mogu zamisliti. Jer bez mene jedva da biste pronašli klanac. A to vi svi hoćete. Koliko ljudi imaš ti? Jasno, mislim na ljude o kojima Horten nema pojma.

— Sasvim si lud. — Kent se odmakne nekoliko koraka od vatre.

Jim nije znao što da misli o ovoj stvari. Kent se razlikovao od ostalih. Možda je bio još tvrdi od njih.

Osim toga, baratao je oružjem sigurno i munjevito brzo. Ledeno hladan i proračunat čovjek koji, po vlastitim riječima, nije imao nikakve veze s ubojstvom Meksikanca. Očito, nije mogao to spriječiti. Napokon, njegovom zaslugom ranč nije bio spaljen. Ali razlog što ga je na to naveo, nije Jimu sve dosad bio jasan.

Kent je na granici svjetla trčkarao tamo-ovamo i kao da je pozorno promatrao tlo.

Graham je znao da bi se loše proveo s tim čovjekom ako bi pokušao upozoriti ostale. Iako bi time možda mogao u njima probuditi nepovjerenje i tako, možda, povećati svoje šanse.

Ponovo se polagano spustio na kamen. Ipak, u jedno je sada bio siguran: ove noći nije više imao mogućnosti za bijeg. Kent neće, dok bude na straži, ni minutu zaspati.

Muškarci su skupili pribor za logorovanje strpali ga u kola. Jim je još uvijek sjedio na kamenu. Promatrao je djevojku koja se držeći približila vatri i ispružila ruke nad nju.

— No, kako si spavala? — zapita Kent iskrsnuvši pokraj Lane.

— Bolje nego inače. U kolima se može izdržati. Kamen je noću hladniji.

Sada se i Horten vrati od kola. Sagnuo se, posegnuo za limenom šalicom i loncem s kavom koja je stajala na rubu vatre. Ulio je sebi punu šalicu i vratio lonac na staro mjesto. Tu i tamo je, srčuci, popio gutljaj.

Lana ga pogleda i zapita:

— Mora li to biti tako bučno?

— Što se dogodilo? — Horten je iznenađeno pogleda.

— Na istoku se ne srće, Monco.

— Ali ovdje da — reče Kent i podrugljivo se nasmiješi.

Hale dovede konja pred kola i upregne ga pokraj životinje pokojnog Meksikanca. Tada se, zijevajući, popne na kočijaško sjedalo.

Kirst isto tako priđe vatri i ulije sebi ostatak kave iznad vatre što se polako gasila.

— Naprijed, Grahame! — zapovjedi Horten, ispruži svoju šalicu i

dobaci je Kirstu. On je strpa u vreću u kojoj je već bio i lonac.

Jim ustane. Kirst se sagne, podigne njegov pokrivač i savije ga. Ode do konja i pričvrsti Jimov pokrivač na sedlo vranca.

— Znaš li zapravo da sam i ja rođen u Teksasu? — Jim pogleda Kirsta.

Joe Kirst se okrene i zagleda u njega.

— Što?

— U Panhandleu — objasni Jim.

— I? — Horten se ogleda oko sebe.

— Kaže se, kad se dva Teksašani na negdje sretnu, oni se uvijek međusobno pomažu. — Hale se glasno nasmije.

Horten pogleda Kirsta.

— Je li to istina?

— Da, Monco, tako se priča o Teksašanima.

— Pa to je ludo.

— Lako moguće. Ja to ne znam točno.

Horten se okrene Kentu da od njega čuje što misli o tome.

— Čini se da trenutačno ne razmišlja o onome o čemu je riječ — reče Kent. — Ali siguran sam da će mu i opet pasti na um.

— I ne mislim o nečemu drugom dan i noć! — zasikće Kirst koji se vratio od konja i stajao pokraj djevojke. — Ništa nisam zaboravio. Baš je tako i nema veze sa zlatom.

— Zaista nema? — otegnuto zapita Horten. — Jako si se promijenio, otkako si s nama, Joe. Čudim se jedino što to nisi i sam zamijetio.

— To će se i opet promijeniti nekom pronađemo klanac — pokuša Kent posredovati.

U tom se trenutku Hale uspravi na kočijaškom sjedalu i poviče:

— Jahači!

Svi se gotovo istodobno naglo okrenuše.

Jim ugleda tamnu sjenu koja je kliznula preko Kentova lica i samo trenutak tamno ga obojila. Horten odjednom potrči. Jednim skokom nađe se na sjedalu pokraj Halea i tako ga snažno gurne da se srušio natrag na sjedalo.

— Do đavola, ništa ne vidim!

— Upravo su nestali tamo iza brežuljka — poviče Hale i ispruži ruku.

Horten se podigne na prste pokraj Halea na sjedalu. Zagledao se u navedenu smjeru i na kraju odmahnuo glavom.

— Ti vidiš prikaze, Johnne.

— Vidio sam ih, do đavola!

— Koliko ih je bilo?

— Nemam pojma. Nekoliko.

Horten je još uvijek gledao prema zapadu kamo je pokazao Hale. Tek nakon nekog vremena odlučno je odmahnuo glavom.

Jim nije ispuštao Kenta iz vida. Čovjek se polako kretao natraške i maknuo sigurnosnu kopču otponca svog revolvera. Jim je sada znao da Kent igra dvoličnu igru.

— To nije ništa — promrmlja Horten spustivši se sa sjedala. — Zasigurno si sanjao, Johnne. To su živci.

— A ja ti kažem da su bili jahači! — žestoko se usprotivi Hale. — Baš sam ih vidio prije nego su nestali. Možeš mi mirno vjerovati, Monco.

Horten nije više svraćao pozornost njegovim riječima. Odnio je sedlo do svog konja i stavio ga životinji na leđa. Lana ga je slijedila.

Joe Kirst priđe kolima i baci kožnu vreću preko ruba kola. Šalice i lonac glasno su zveketali.

— Zasigurno si loše spavao? — zapita svog ortaka, očito sretan što ga je ta primjedba oslobodila daljih neugodnih pitanja.

Kent priđe vatri promatrajući pri tome Jima. Bili su nekoliko jardi daleko od ostalih.

— Ovo je bilo jedva, Kente — reče Jim tako glasno da ga je samo Kent mogao razumjeti. — I ne zaboravi zaključiti revolver.

— Moraš imati povjerenja u mene — tiho promrmlja Kent. — To će ti se sigurno isplatiti.

— Misliš tebi, je li?

Kent podigne ramena.

— Možda nama obojici.

— Naprijed! — povikne Horten i popne se u sedlo. — Još nekoliko sati i stići ćemo u brda, ljudil

VI

Bilo je već podne kad su mogli vidjeti Manzano Range iza međusobno naguranih brežuljaka. Gusto grmlje i kaktusi uvijek su im nanovo zatvarali put.

Kirst je jahao naprijed kako bi tražio put za kola. Oni su ga slijedili tik iza njega. Teksašanin odjednom zaustavi svog dorata. Nadigrao se na sedlu i desnom rukom zasjenio oči.

— Vojnici! — povikne.

Četica se naglo zaustavi. Horten pritisne Jimu cijev svog revolvra u bok.

— Ni riječi — zasikta. — Ako nas otkriju, sve nam je svejedno!

Kent odjaha pokraj kola i razmakne granje.

— Koliko ih ima? — zapita Horten.

Jim začuje pokraj sebe Lanino uzbuđeno disanje. Pogleda je i ugleda debele kapi znoja na njezinu blijeđom čelu.

— Četa — odgovori Kent. — Oni jašu na jug. Za deset minuta bit će tako daleko da nas više neće moći ni čuti, a ni vidjeti. — Potjerao je svog konja natraške. Zaustavio se pred Jimovim vrancem.

Cijev oružja polako je oslabila pritisak o Jimov bok, ali se ipak nije jako udaljila od njegova kaputa.

— Zapravo, mogli bismo biti sasvim bezazleni jahači — reče Kent obraćajući se Hortenu.

— Zar si poludio! Bezazleni jahači s kolima!

— A zašto? Putujemo u Montanu u potragu za zlatom. Ili se bojiš da bi te vojnici mogli prepoznati, Monco?

— To te se uopće ne tiče!

— Kako misliš, Monco — odgovori Kent. — Ali ako ispravno gledam na stvar, bojiš se da bi mogli naslutiti uzajmne veze.

— Ako su iz Fort Sumnera, prepoznali bi Lanu, kad bi je vidjeli. Svi misle da je ona mrtva. Razumljivo je samo po sebi da će, prije ili kasnije, spoznati neke uzajmne veze. Zar je to tebi svejedno?

— Kako ti je to palo na um? Kako si se zapravo zvao onda kad si još bio poštanski agent?

Jim pogleda preko ramena Hortena i zamijeti kako se njegovo lice iskrivilo.

Kent se tiho nasmije.

— Ne moraš mi kazati, Monco. Samo mi je to palo na um. Ali ne vjeruješ valjda kako mi mislimo da si se ti oduvijek zvao Horten?

— Ideš mi na živce svojim brbljarijama — zareži Horten.

Hale ustane na kočijaškom sjedalu i pogleda iznad grmlja. Povremeno je do njih dopirao zvuk lakog udaranja kopita o kamenje.

— Zašto se svađate? — uplete se djevojka. — Svatko od nas ima nešto što krije. Zar bismo inače bili zajedno?

— Ali ti nemaš što kriti — odmah izjavi Kent.

— Za mene vjeruju da sam mrtva. Zar ti uopće ne slušaš kad se govori?

— Jasno da sam slušao. Mislio sam samo da možda postoji još i nešto drugo.

— Meni je dovoljno i ovo. Ali jedno ću vam reći: neću promijeniti svoje ime bez obzira što se dogodilo!

— Sada su otišli! — povikne Hale. — Možemo dalje!

Kirst se osvrne. Horten mu mahne rukom i spusti oružje. Tada Kirst nastavi jahati.

— Prokletstvo, baš smo se jedva izvukli! — progunda Horten.

...

Topot konjskih kopita odbijao se o strme stijene. Vjetar je pratio malu grupu. Tlo kanjona bilo je prekriveno kamenjem koje su kola morala izbjegavati.

Jim je jahao pokraj Hortena na čelu grupe i slušao škripu kotača iza sebe.

Oblačni se pokrivač kadkad rastvorio, ali bljedo sunčano svjetlo nije doseglo dno klanca.

— Je li to pravi put prema klanu? — zapita Horten.

— Nemam pojma — odgovori Jim. — Nismo skrenuli u brda na mjestu gdje sam ja s podoficirom i Lanom izišao van.

— Nismo mogli onuda. Bilo bi preopasno zbog vojnika.

— Tada se možete samo nadati da ću pronaći kola. — Jim je gotovo istodobno pogledao gore uz kanjon.

Kent je jahao pokraj njega. Imao je — kao i svi drugi — neprekidno pušku u ruci i nastojao je sve istodobno vidjeti.

Kanjon je polagano postajao sve plosnatiji, a strme stijene sve niže. Ubrzo su stigli do široke visoravni koju Jim još nikada nije vidio. Zauzdao je svog konja i pogledao preko stijena što su stršale uvis. Pred njim se gotovo dvije milje daleko prostirala plosnata uzvisina. Tu i tamo raspoznao je nekoliko travnih pokrivača, grmova i pojedinačna gola stabla ne viša od dva metra. Sunce ih je pržilo. Ali ovdje gore nije bilo vruće.

— Što je? — zapita Horten.

— Ovdje nismo bili — odgovori Jim.

— Možda moramo dalje na sjever — reče Kent.

— Lano! — povikne Horten.

Djevojka im se približi.

— Možeš li se sjetiti ove visoravni? — zapita Horten.

— Ne, Monco. Graham ima pravo, mi nismo bili ovdje.

Lana Cohn upitno pogleda Jima.

— No, dobro, idemo dalje — promrmlja Horten i glasno zapucketavši jezikom potjera svog konja.

Nisu još ni stigli do prve grupe grmlja, kad se iznenada iza nje po-

javi neki jahač. Jimu je odmah bilo jasno da je to Indijanač iz plemena Komanča. Bio je odjeven u stari vojnički kaput, a u kosi, crnoj poput gavranova krila, imao je tri pera. Otegnuti zov kojim je tjerao svog konja čuo se sve do male grupe.

Hortenova puška poleti uvis i uz grmljavinu se isprazni. Dim baruta prodro je sve do Jimova lica. Indijanač odjuri dalje. Hortenovo se oružje ponovo gromoglasno isprazni. Indijanač, kriknuvši, podigne ruke uvis i sruši se s konja. Životinja odjuri. No, Horten nanovo nastavi pucati sve dok nije pao konj. Tek je tada spustio oružje.

— Ne smijemo ništa riskirati — rekne tada. — Da je konj stigao do njegove bande, bili bismo u opasnosti.

Kent je prvi potjerao svog konja i dojahao do grmlja. Ostali su ga slijedili jedan za drugim. Svi su se zaustavili pokraj Indijanca koji je ležao licem okrenutim nadolje i promatrali ga. Kent je sjahao sa svog konja, gurnuo Komanča u bok, a kad se nije pomaknuo, podmetne mu čizmu pod tijelo i okrene na leđa.

Lana je tako drhtala da su joj zubi glasno cvokotali.

Kent se okrene ostalima.

— Mrtav je — reče. — Moramo se pobrinuti da nestane. Vjerojatno je bio izviđač.

— A konj? — zapita Kirst. — Mora li onda i on nestati?

— Jasno. Odvući ćemo ga do nekog procijepa. To ovdje na visoravni neće biti tako teško. Hajde, požurimo prije nego ih se pojavi još više.

...

Potpuno mrkla noć obavijala je malu četu koja je logorovala pod zaštitom stijene nagnute iznad njih. Nisu se usudili zapaliti vatru jer bi se predaleko vidjela.

Kirst je dok je stražario nanovo zaspao. Na kraju ga je san potpuno svladao i nije se više probudio. Jim je pronašao oštar rub o koji je mogao trljati uže kojim je bio svezan baš kad se u pukotini stijene pojavila djevojka i sjela pokraj njega na pokrivač. Pogledala ga je stisnutih očiju.

— Zašto ne spavate? — zapita Jim grublje nego je zapravo namjeravao.

— Moram razgovarati s vama, Grahame. Vodite nas pogrešnim putem. Snalazite se ovdje bolje nego što želite priznati. Čega se bojite?

— Ne bojim se — Jim joj se nasmiješi. — Barem ne još zasada.

— Ali vi znate što mi hoćemo, Grahame.

— Tako je. I netom budete na cilju svojih želja, ja vam više neću biti potreban. Vjerujem da niste dovoljno temeljito o svemu razmislili. Ubili ste Meksikanca a kad budete imali zlato, ja ću dijeliti njegovu sudbinu. U to uopće ne sumnjam. Nitko od vas neće biti oslobođen zbog ubojstva, ako bi se jednom goverilo o tome. Sjetite se Brewstera, Lano. Ni on nije mogao pobjeći.

— Govorite poput našeg propovjednika u Ohiju, Grahame. Hoću svoj dio zlata, inače me ništa drugo ne zanima. Nisam mogla spriječiti da Meksikanac ne bude ubijen. To mi morate vjerovati.

— Zar se ne bojite da bi se ostali mogli probuditi?

Djevojka uplašeno pogleda preko prema Kirstu, ali on kao da je još uvijek čvrsto spavao. Lana se okrene i ponovo pogleda Jima.

— Monco je obećao da će vas pustiti neka odete netom sve prođe. Zašto niste time zadovoljni?

— Zato što je to premalo, Lano!

— A oni ostali?

— Što je s njima?

— Zasigurno ste već zamijetili kako ni Kent i Kirst neće da se vama nešto dogodi.

— Kako je Horten zapravo naišao na Kenta? — zapita Jim tobože gotovo ravnodušno.

— A kako već? Monco je tražio na zapadnoj obali ljude za pratnju transporta. Razumije se, uz dobru plaću. Od svih koji su mu se javili, izabrao je one najbolje. Među njima su bili i Kent i Kirst. Kad im je onda rastumačio što razumijeva pod transportom i kakve će biti nagrade, oni su pristali.

— On je u Sumneru utajio znatne svote novca, kako sam čuo, je li tako?

— Možda. To me se ne tiče — odsutno odgovori Lana.

— Tako? No, onda ni ja tu ne mogu ništa promijeniti.

— Jedva. I zaista me se ništa ne tiče. Kad dobijem svoj dio, naši će se putovi razići, i to zauvijek. Želim početi nov život.

— Kao da ste čvrsto uvjereni kako će sve glatko proći — rekne Jim i nasmiješi joj se. — I da sam ja zaista takva budala da vas odvedem u klanac.

— Dakle ipak! — žestoko uzvikne djevojka. — Točno znate kako ovo nije pravi put!

— Ne, Lano. Još nikada nisam

— Lažete! — vikne Lana Cohn tako glasno da se Kirst probudi i jednim skokom nađe na nogama.

Lana pogleda prema njemu.

Kirst se protezao i zijevao. S puškom u ruci došao je bliže. Ostali, koji su spavali iza procijepa pećine, kao da se nisu probudili.

— Zašto tako vičeš? — zapita još prilično omamljeni Kirst. — Što se dogodilo, do đavola?

— Ništa — hladno odgovori djevojka, ustane i nestane iza procijepa.

— Što je htjela? — zasikta Kirst.

— Hladno joj je. Ali vjerujem kako to nije samo zbog noćne hladnoće.

— Nego zbog čega još?

— To je blizina Indijanaca, koju mi svi osjećamo, Joe. Već je jednom to doživjela i do danas ne zna kako je uspjela pobjeći iz tog pakla. Zasigurno je zamišljala kako će sve moći zaboraviti. Ali sada zna bolje. Tako nešto ne zaboravlja se čitav život.

Kirst je položio svoju vinčesterku na tlo i klečao je na jednom koljenu.

— Ti ne razumiješ zašto je meni zlato tako važno, zar ne? — zapita. — Ono, zapravo, nama kaubojima nikada nije bilo tako važno. Tjeramo stoku za našeg gospodara a plaću zapijemo s djevojkama. Tada opet odjašemo kući i sve počinje ispočetka. To je točno, zar ne?

— Da, točno je, Joe. Ali željeznica je donijela mnoge promjene. Pogotovu s obzirom na zarade rančera. To je, očito, i kauboje promijenilo. Držim da te mogu razumjeti.

— Tako, vjerujem?

— Barem pokušavam. Ali to nije samo zbog zlata. Vi ste ubili jednog čovjeka.

— To je učinio Sean, a on je mrtav!

— Nitko neće pitati tko je od vas to učinio, Joe. Mislio sam da to znaš.

— Jasno da znam. Ja bih to spriječio da sam mogao, moraš mi vjerovati. A i Zane. Ne mogu se osloboditi sumnje da je u gradu Kent malo pridonio tome.

— Kent? — začuđeno zapita Jim i pogleda mimo Kirsta.

— Da. Ali ne pitaj zašto to sebi umišljam, jer ni sam ne znam. Zane je znao da za Brewsterom tragaju. Vjerojatno je vidio njegovu potjernicu. Dugo je jahao s njime a da nije ništa kazao. Tada, odjednom... Možeš li to shvatiti?

— Ne, Joe. Ali možda tvoja sumnja uopće nije točna. Napokon, i Horten je bio tamo.

— Baš to je ono što me iznenađuje. Ali htio sam ti reći još nešto drugo. — Kirst se oklijevajući ogleda unaokolo.

— I? — zapita Jim.

— Ti vjeruješ da ćemo te ubiti netom budemo imali zlato, zar ne?

— Čvrsto sam u to uvjeren, Joe.

— Možda Hale i Monco to namjeravaju. Ali ništa nije odlučeno. Htlo sam ti samo kazati da se ja s time neću suglasiti. U to se možeš pouzdati, Jime.

— Hvala, Joe. Ali što će na to reći ostali? — Jim se nasmiješi mišićavom mladiću. — Možda onda oni neće biti spremni na diobu s tobom?

Kirst odjednom iskrivi lice.

— Oni me neće prevariti, i u to se možeš pouzdati. Možda ćeš sada

o svemu tome drugačije misliti. Hoću da dijelimo na šest dijelova čvrsto sam odlučio da ću to provesti u djelo. — Ustao je i okrenuo se.

Jim je gledao za njim.

Odjednom se Kirst ponovo okrene.

— Oni hoće da sutra ti voziš kola.

— Znam.

— I ti moraš malo sudjelovati u poslu.

— Nije riječ o tome. Kad sam na kolima, mogu bolje paziti na mene — objasni Jim. — Ali meni to odgovara, jer mi tada moraju osloboditi ruke.

— Baš je tako, Grahame! No, ako pokušaš pobjeći, znaj da ni ja neću dopustiti da ti to uspije.

— To znam, Joe. Ti želiš svoj dio zlata. To je barem jasno.

— I od pušaka koje ćemo prodati, Jime!

— Stani! — Horten podigne ruku i navede konje da se zaustave.

Jim povuče uzde i stavi nogu na divenu polugu kočnice. Pogleda mjesto gdje se put dijelio. Jedan je kraj vodilo na sjever, drugi na zapad.

— Što je? — zapita Horten koji je jahao pokraj kola.

— Zaista se ovdje ne snalazim — reče Jim.

— Do đavola! — zasikta Hale iza kola. — Svaki put kaže isto? Kako će to još dugo trajati, Monco?

— Pitaj ga sâm — uzvratí Horten iskrivivši lice. — Nemam ništa protiv da ti s njime malo porazgovaraš,

Jim sada smota uzde oko poluge kočnice i ustane, a Hale skoči iz sedla na tovarnu površinu kola.

— Očito ste poludjeli? — poviče Lana.

Jim pogleda Kenta, zatim Kirsta, koji su čekajući sjedili u sedlima. Oduprli su se laktovima o greben sedla.

— Hajde, dođi već jednom! — poviče Hale.

Jim se nije micao s mjesta.

— Ne bojiš ga se valjda? — po-drugljivo zapita Horten.

— Bojim? — Jim odmahne glavom. — On je vrlo nepošten, ali nije jak. Ali čemu sve to? Vi, ionako ne biste dopustili da on izgubi.

— Sada se moraš odlučiti — reče Horten još jače iskrivivši lice. — Hoćeš li nam napokon pokazati pravi put?

— Ne znam ga.

— Očito nas smatraš glupanima, zar ne? Čitavo nas vrijeme vodiš uzduž i poprijeko i još zamišljaš kako mi ništa ne zamjećujemo! Naprijed, John, pokaži momku!

Hale se popne preko užeta. Tada Jim skoči sa sjedala na kola. Prije nego je Hale razabrao što se događa, Jim je navalio na njega. Bandit se okliznuo o uže i srušio.

Jim se naglo okrene, preskoči stijenku kola i baci na Hortena. Sudar je bio tako žestoko da je Horten bio izbačen iz sedla i na drugoj strani konja tresnuo je na zemlju. Jim skoči za njim.

Horten je urlajući kleo kad se Jim sručio na njega, podigao pesnicu i zarinuo mu je u lice. Jim se htio uspraviti, ali ga je Hortenova ruka zgrabila za kaput i htjela odbaciti natrag. No, Jim ga još jed-

nom nemilosrdno udari i tada je bio slobodan.

U istom trenutku začuje iza sebe šum.

Zvučalo je kao kotrljanje kamena. U to se razliježe pucanj iz puške čiji je prasak izazvao mnogostruki odjek među golim stijenama.

Jim se naglo okrene.

Vidio je Halea kako posrće prema stražnjem kotaču kola. Iz njegovih je usta curio tanak mlaz krvi, dok mu se ruka otvorila i nož, što su ga grčevito obuhvatili njegovi prsti, uz zveket pao na tlo. Tada se John Hale sruši na kotač kola.

Jim pogleda prema Kentu koji je podigao svoju pušku i otpuhivao dim s njezina otvora.

Teško dišući, Monco Horten ustane.

Ugledavši na zemlji nepomičnog bandita, stajao je trenutak kao skamenjen sve dok nije podigao glavu i ugledao Kenta koji je upravo smjestio svoju pušku pokraj svog stegna.

Lana pitisne ruke o obraze promatrajući sve redom.

Horten napokon ponovo oživi. Potrči prijeko do Halea i pomakne njegovu glavu ustranu. Ugašene mrtvačke oči netremice se zagledaju u njega. Tada ga on ispusti i polagano poput starca, uspravi se.

— Zašto si ga ustrijelio? — promuklo zapita.

— Odjednom je imao nož u ruci — uplete se Kirst. — Tamo leži, Monco. Pokraj njega!

Horten spusti pogled i ugleda nož, a onda se i opet zagleda u Kentovo bezizražajno lice.

— Sada smo samo još trojica — promrmlja i odmahne glavom.

— Bit će samo dva ako je među nama još jedan podmukli ubojica — prigušeno izusti Kent. — Neću više dopustiti ni jedno ubojstvo.

Horten priđe Kentovu konju i uhvati ga za ormu.

— Ti ne podnosiš nikakvo ubojstvo?

— Ne, Monco. Zato što bi zbog toga progonili sve nas, netom bi se nešto doznalo. I onda bismo svi morali za to platiti. Uostalom, ja upozoravam čovjeka samo jednom. Ali jasno, ti još uvijek zapovijedaš.

Horten se korak po korak povuče do kamenite stijene. Ledima se osloni o oštar kamen i rukama obriše znoj sa čela.

— Makni ga odavde, Joe — tiho reče Kent. — Ovaj prizor odveć uzrujava Lanu.

— U redu, Zane. Uostalom i ja sam protiv ubojstava. To moraš znati, Zane.

— Znam, Joe. — Kent se nasmiješi Kirstu.

Joe Kirst side s konja, uhvati Halea ispod pazuha i odvuče ga pokraj Jima Grahama.

— Ima više snage nego bi čovjek na prvi pogled pomislio, zar ne Graham? — Kent se suho nasmiješi.

— Istina — promrmlja Jim.

Horten je još uvijek bio naslonjen o stijenu. Kirst je nestao s mrtvacem.

Lana potjera svog konja bliže i zaustavi ga pred Hortenom. Malo se nagne naprijed i rekne:

— Ima nas sve manje, Monco. To je mržnja!

— Čemu te brbljarije? — zareži Horten. — Napokon znaš da su Brewstera tražili. Jednostavno je imao smolu. Ali Hale... — stisnutih je očiju pogledao Kenta. Tada Zane

Kent uhvati pušku za držak i gurne je u bisage.

— I? — otegnuto zapita. — Što je, Monco?

— Hale ga zasigurno nije htio ubiti — procijedi Horten kroz zube.

— To ni sam ne vjeruješ. U međuvremenu sam ga dobro upoznao, Monco. Htio ga je ubiti, i to već drugi put.

— Ali to su besmislice. Ta, znao je...

— Pripadao je ljudima koji najprije pucaju, a tek onda o tome razmišljaju — oštro ga prekine Kent. — U svojoj mržnji mislio je samo na jedno: na ubijanje. Budi sretna što mrtvac nije Graham. Inače ne bismo više imali nikakve šanse da pronađemo klanac i zlato.

Horten kimne: Ali iz njegovih se izražaja lica vidjelo da ne misli tako.

Nakon nekoliko minuta Kirst se vrati natrag i reče:

— Tamo je bila neka niska spilja, gurnuo sam ga u nju i pred ulaz sam odkotrljao veliki kamen.

— Popni se, Joe, moramo dalje — odgovori Kent.

Kirst se okrene i zastane pred Jimom.

— Možeš biti sretan što Zane svuda gleda. On ti je spasio život.

— Zasigurno zna zašto je to učinio — uzvratila Jim. — Ali pitanje je hoće li se zbog toga približiti svom cilju.

— Kako to misliš? — uzbuđeno će Jim.

— Eto, čujete — zasikta Horten. — Hale bi ga jamačno samo ranio. Ne tako teško da nam više ne bi mogao reći kojim putem da krenemo.

— To vjeruješ ti — odgovori Kent.

Lana se uspravi u sedlu i pogleda Jima.

— Vjerujete li sada da Kent i Kirst žele dijeliti s vama? — zapita. — Ta dvojica su to htjela i prije nego ste bili pod našom vlašću. I ja to hoću. Monco se već nekoliko puta suglasio. Možda ne s iskrenom namjerom. Ali sada je zasigurno shvatio kako mora biti pošten prema vama.

Horten je oštro pogleda.

— Kakve to besmislice pričaš?

— Priznaj, Monco, da nisi htio dijeliti s njime. Htio si ga ubiti netom stigneš na cilj.

Horten se sada odmakne od stijene i pride joj. Uhvati njezinu kobilu za ormu.

— Zar si i ti protiv mene? — promuklo zapita.

— Besmislice! Nitko nije protiv tebe, Monco.

— Oh? Ni Kent ni Kirst nisu, je li?

— Jasno da nisu.

Djevojčin glas nije zvučao onako sigurno kao maloprije. Upitno pogleda najprije Kenta, a onda Kirsta.

Kent joj se nasmiješi.

— Zaista je vrijeme da odemo odavde — reče. — Dakle, Grahame, kojim putem moramo krenuti?

— Desnim — odgovori Jim.

— Taj vodi na sjever. Mogao bi biti onaj pravi. Ali jedno ti još moram reći: i moje strpljenje ima granica.

Horten ispusti ormu i pride svom konju.

Prije nego se popeo u sedlo, sve ih je redom mrsko pogledao. Kirst je pričvrstio uzde Haleova konja o stražnju stijen/ku kola.

— Naprijed! — zapovijedi Horten i pogleda Jima.

— Morate nam pomoći! — moleći vikne djevojka. — Sada znate da ćete dobiti svoj dio i da se više ničega ne morate bojati, Grahame!

Jim pogleda prijeko Kenta. Čovjek mu se nasmiješi. A taj je smiješak djelovao iskreno, možda malo nadmoćno. Jim je znao zašto je tako. Kent je bio odličan glumac.

— Onda, dakle! — klikne Kent. — Kad se uvjerimo da je to pravi put, vratit ćemo ti tvoje oružje.

— Zaista? — podrugljivo zapita Jim.

— Zaista.

— To ti ne vjerujem, Kente. Možeš misliti zašto.

— Da, Grahame. Ali dobit ćeš ga, dajem ti svoju riječ. Vjerovao bi da znaš koliko moja riječ vrijedi.

— Jim slegne ramenima, popne se na kočijaško sjedalo i posegne za uzdama.

Horten je već jahao. Usmjerio je svog konja desnim putem, a kola su ga, poskakujući i štopotajući, slijedila. Tlo se počelo spuštati, a strme stijene desno i lijevo postajale su više.

Jeka topota kopita razbijala se o grubo stijenje i sve slabijim zvukom odjekivala iznad male čete. Tamo gdje je put dopuštao, Lana je jahala pokraj Jima i pogledavala ga, ali pri tome nije progovorila ni riječi s njime.

Počeo se spuštati sumrak kad se iznenada pred njima otvorila stjenovita kotlina.

Horten naglo zaustavi svog konja.

Jim zaustavi kola i druga dva čovjeka projahaše pored njega. Samo je djevojka ostala pokraj kola.

— Lano jesi li ikada vidjela ovu dolinu? — dovikne Horten.

Kent pogleda preko ramena.

Sada Lana odjaše naprijed.

Zaustavi kobilu pokraj Hortena i pogleda iznad grmlja što je posvuda raslo. Dolina nije bila duža od pet stotina ni šira od dvije stotine jardi.

— Što je? — nestrpljivo zasikta Horten.

— Nisam sigurna, Monco. Ne čini mi se poznatom.

Lana nesigurno pogleda Jima, a on joj se podrugljivo nasmiješi. U to vrijeme promatrali su ga i Kirst i Kent. Kirst mrzovoljno opsuje.

U tom trenutku prasne metak. Kirst krikne i sruši se s konja. Životinja oštro zarže.

...

Jim strelovitom brzinom skoči s kola i baci se iza nekog kamena.

Paklenska buka ispuni malu dolinu. I opet odjekne pucnjava. Tada su dva Indijanca, na brzim konjima, počela juriti od grma do grma.

Kent i Horten su gotovo istodobno opalili. Jedan od Indijanaca bio je bačen na vrat svog konja i ostao je tamo ležati. U međuvremenu se drugi zaštitio grmljem. Vatra napadača postade žešća.

Horten i Zane Kent bace se iz sedla. Meci su se odbijali od stijena i raspršivali prema nebu.

— Skloni se, Lano! — zaurla Horten.

Sada Kent skoči, zgrabi djevojku ukočenu od straha i povuče je iz sedla.

Jedan metak zazviždi iznad kobili-ne glave. Životinja se, uplašeno ržući, osovi na zadnju polovicu tijela, naglo okrene i odjuri natrag na usječen put.

Jim se uspravi iza kamena i pogleda oko njegova ruba unaokolo.

Pred njim je ležao Teksašanin Kirst, pokriven nekim drugim kamenom i stenjao od boli. Preko njegove ruke curila je krv i kapala s njegovih prstiju.

Kent je povukao djevojku, na drugoj strani puta, dublje iza kamena što je bilo svuda razbacano.

Horten je pucao u žbunje. Grančice su se lomile i letjele u zrak.

Kirstovo stenjanje postade jače. Jim skoči i šćućuri se iza kamena koji je pokrivao Teksašanina. Pogleda ga.

— Do đavola, kako to peče! — zastenje Kirst. — Pogodilo me u rame, Grahame.

Jim mu otvori kaput. Metak proleti iznad njegovih leđa.

— Zaštiti se, Grahame! — dovikne Kent.

Vika Indijanaca je umukla, ali još su uvijek pucali.

Jim se još jače zgrbi i povuče Kirstu kaput i košulju/s ramena. Uglad široku ranu u mesu koju je napravio metak iz puške za bivoale.

— No, dakle, nemaju niakakve »henryjevke«! — Horten se nasmi- je. — Nemaju pojma o kolima, mo- žete mi vjerovati. — Metak za met- kom letio je iz njegove puške.

Iskrivljeni krik odjekivao je doli- nom, a Jim je povio Kirstu rame maramom za vrat.

— Kasnije ti moramo staviti pra- vi zavoj — reče, — Sada samo mir- no leži. Iza kamena ništa ti se ne može dogoditi. — Tada se okrene i pogleda prijeko Kenta.

— Tvoja je puška u kolima, ispod užeta! — dovikne Kent.

Meci su bez prestanka zasipali usječeni put. Meksikančev je konj bio pogođen i srušio se. Vranac je uplašeno rzao, htio se osloboditi. Ali nije mu uspjelo. Ostale su živo- tinje već nestale niz put.

— Uzmi moj nož i onda možeš osloboditi konja! — dovikne ranje- nik.

Kent i Horten su luđačkom brzi- nom pucali.

Jim izvuče Kirstu nož iz opasača i sada je čekao trenutak kad će va- tra oslabiti. Tada je skočio i potr- čao svom konju. Prerezao je hamo- ve i životinja se već, silno uplašena, brzo okrenula i odjurila putem ko- jim su nestali i drugi konji.

Jedan metak pogodi postraničnu stijenku kola i otrgne iver.

Jim potrči iza kola i posegne na njihovo dno. Odgurne uže i izvuče svoju pušku. Pokraj oružja bila je torbica, znao je da su u njoj meci. Napokon je našao i svoj colt 45 koji

je uzeo i zataknuo za pojas hlača. S puškom u jednoj i torbicom u dru- goj ruci odjuri natrag i baci se po- kraj ranjenika na tlo.

Gurnuo je pušku pokraj kamena i pucao u grmlje. Ali tamo nije više vidio ni jednog Indijanca. Držak puške mu je udarao o rame, dok su ga oči pekle od dima baruta.

Iz grmlja nije nitko više pucao.

Tada Jim spusti pušku i pogleda Kirstovo lice iskrivljeno od boli.

— Jesu li otišli — razbije Horte- nov glas iznenadnu tišinu.

— Savim sigurno nisu — odgo- vori Kent.

— Ali ti si mogao slijediti konje, Grahame. Zašto to nisi učinio? — Kirst tiho zastenje.

— Nemam pojma, Joe. Ali mislio sam na to, možeš mi vjerovati.

— Zato što i ti hoćeš zlato, Grahame. A i stoga što sada znaš da će igra biti poštena. Sretan sam što si tako odlučio. Do đavola, kako me peče rame.

— Imaš li metaka, Grahame? — dovikne Kent. — Daj, požuri, oni će odmah ponovo napasti!

Jim otvori torbicu i baci jednu kutiju prijeko Kentu.

Horten napuni svoju pušku meci- ma što ih je još imao u džepu od hlača.

— Lano, ti tu ostani i leži, bez obzira što će se zbivati! — zapovje- di Kent.

— Da.

— Evo, uzmi moj revolver.

— A što će s njime? Još nikada nisam pucala iz revolvera, Kente.

— Ipak ga uzmi. Ako nitko od nas ne bi više pucao, a ti ugledaš nekog Indijanca, onda pucaj. Ali ne u Indijanca, jer ih nećeš moći sve poubijati.

— A u što da onda pucam? —
uplašeno zapita djevojka.

— I ti umiješ postavljati pitanja,
Lano. To je samo trenutak i onda
je sve završeno i prošlo, djevojko.

— Misliš...

— Da, baš to mislim. I nemoj
dugo razmišljati ako dođe dotle. To
je jedini put.

— Nismo smjeli doći ovamo, zar
ne Kente? — zapita Lana.

— Vrlo je opasno — promrmlja
čovjek. — Ali ti si to najbolje zna-
la. Vjerojatno ih nije bilo mnogo,
inače bi ponovo napali. Osim toga,
prilično su zbunjeni. Inače bi nas
pustili dolje u kotlinu. Tada ne bi-
mo ostali živi.

Jim pogleda djevojku koja je
neodlučno okretala revolver i dršću-
ći gledala u otvor cijevi.

— A kako se to radi, Kente?

— Moraš ga prisloniti na sljepo-
očicu. Ali ne pokraj nje.

Lana spusti oružje.

Jimov pogled odluta dalje prema
grmlju i kotlini. Već se smračilo, a
dim baruta je nestajao.

— Možda uopće više nisu ovdje —
prošapće Lana.

— Još su ovdje. Samo budi
strpljiva, oni će zasigurno i opet pri-
jeći u napad.

Jim okrene Kirsta ustranu.

— Metak je prošao skroz. Imaš li
još jednu čistu košulju, Joe?

— Zašto?

— Da ti stavim zavoj, jasno. Ina-
če krvarenje neće prestati.

— U mojim bisagama.

Jim pogleda ranjenikova ubije-
nog konja. Na kraju ponovo spusti
Teksašanina da legne, a sam se
usko priljubi uz tlo. Odgurnuo se
naprijed kako bi otpuzao iz skloni-
šta.

— Zar si poludio, Grahame! —
dovikne mu Kent.

— Moram staviti Kirstu zavoj.

Jim je puzao prema konju. Kad
je skočio uvis, prasnua je prvi me-
tak. U dva skoka našao se pokraj
uginulog konja i bacio se iza njega
na zemlju.

Kent i Horten su i opet pucali
bez prekida. Iza grmlja u stjenovi-
toj kotlini čuli su se krici. Jim je
posegnuo rukom u bisage.

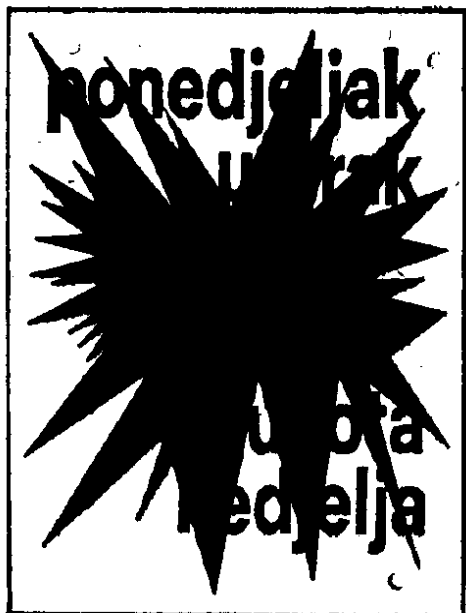
— Sada dolaze! — krikne Kent.

Jim osjeti platno pod prstima i
izvuče košulju. Tada se žurno okre-
ne i požuri Kirstu. Još dok se bacao
na tlo, ispustio je košulju i poseg-
nuo za svojom puškom.

Sada se čula grlena krika Indija-
naca.

Jim pogleda i ugleda lanac od
otprilike dvanaest Indijanaca.

Jahači su izašli iz grmlja i oruž-
jem iz kojeg je rigala vatra, dolazili

su bliže. Neki su, jašući, punili stare puške za lov na bivole, a drugi su odapinjali strelice.

Jim je pucao strahovitom brzinom. Prije nego su Indijanci stigli na usječeni put, četvorica od njih su se srušila sa svojih čupavih ponija. Tada krikne i peti koga je Hortenov metak izbacio iz sedla. Ispod šestog se sruši konj. Ostatak, uz divlju krik, naglo okrene konje i odjuri natrag. Meci su fjukali iznad njih, ali ni jedan nije više pogodio. Nestali su iza grmlja poput sjena, a topot kopita postade tiši.

Jeka metaka glasno je odjekivala stjenovitom kotlinom, postupno slabila i sasvim utihnula.

Horten se podigne, podupirući se o svoju pušku što je od pucanja postala vruća.

— Jesu li otišli? — zapita Lana i oklijevajući podigne glavu.

— Da — odgovori Kent. — Ali ako se vrate, bit će ih više.

— Misliš da će ponovo doći? — drhtavim glasom zapita Lana.

— Zasigurno. Samo je pitanje kako im je daleko do njihova plemena. Moramo požuriti.

Jim je razderao košulju u ovoje i okrenuvši ranjenika koji je stenjao ustranu, počeo ga previjati.

I Kent je ustao.

— Moramo dovesti konje! — povi-kne. — Moramo se vratiti i izbrisati naše tragove.

Nije se više čuo topot indijanskih konja.

Horten priđe bliže i pogleda Kentu. Bez riječi se okrene i ode dalje.

Kent požuri za njim.

U tom trenutku dođe Lana preko puta i čučne pokraj Joea Kirsta. Jim ugleda crne sjene ispod njezinih očiju.

Kirst stisne zube. Nije htio pokazati djevojci kako ga boli rana. Jim zaveže krčeve ovoja, zatim navuče Teksašaninu košulju i kaput preko ramena i zakopča oboje na prstima.

— Vrlo sam sretna, Grahame — reče djevojka.

— Sretna? — Jim je začuđeno pogleda.

— Da, zato što ste se odlučili za nas. Pošteno ćete sudjelovati.

— Nisam se odlučio za vas i vaše ortake — grubo odgovori Jim. — Stavio sam Kirstu zavoj zato što je ranjen, a i zato što bih to učinio i svakom drugom.

— Ali borili ste se zajedno s nama.

— Vi brkate pojmove, Lano. Napokon, radilo se i o mom životu. — Ustao je i prišao kolima.

— On je sjajan momak — začuje ranjenika kako kaže.

— Ne znam.

— Da je ludo zaljubljen u pravdu, to smo znali, Lano. Ne želi zlato jer smatra da na njega imaju pravo drugi. Zapravo, to je sasvim jednostavno.

— Ne volim takav ponos — reče djevojka.

— I ja sam nekada bio takav, Lano. Neki se ljudi mijenjaju, a neki nikada.

Položili su Joea Kirsta na pokrivač koji su raširili preko užeta na kolima. Uvijek kad su kotači poskakivali i kola se zanosila tamo-ovamo preko neravnog puta, čuli su njegovo prigušeno stenjanje.

Kent je pažljivo jahao iza kola u tami. Brijljivo je pazio da za njima ne ostanu tragovi. A Horten, koji je jahao na čelu, mijenjao je smjer što je češće bilo moguće. Djevojka je

pak jahala tlik pokraj kola i pogledavala sad Kirsta, sad Jima.

— Biste li se sada vratili? — zapita Jim pogledavši Lanu.

— Mislite zbog Indijanaca?

— Štošta se može zaboraviti, samo ako prođe dovoljno vremena — reče Jim.

— Užasno se bojim — prizna djevojka nakon nekog vremena. — Katkad pomislim da ću poludjeti, Grahame! Ali vratiti se? Ne, nikada! Znam kakva me sudbina očekuje u gradovima.

— Mogli bismo odjahati u Fort Thomas i reći gdje su ostala kola. To sigurno ne bi bilo na vašu štetu, Lano. Vjerujem da biste dobili nagradu.

— Koliko vam još puta moram reći kako ne želim samilost vojske? — grubo odgovori.

VII

Dugo razvučeno zavijanje vuka sablasno je odjekivalo brdima, a djevojka je zbog njega zadrhtala. Postalo je hladno i više je puta padala kiša. Već je prošla ponoć kad su se zaustavili ispod stijene koja se nagnula nad njih.

Kirsten je, usprkos boli, zaspao na kolima. Jim ga je pokrio još jednim pokrivačem. Čak se ni zbog toga ranjenik nije probudio.

Lana je, spustivši se s konja, drhtala. Spustila se na stijenu, skupljena u se, pokušavajući sakriti svoj strah.

— Ako želimo osušiti svoje stvari, moramo naložiti vatru — reče Horten. — A potreban nam je i san.

Kent je otkrio spilju koja je bila tako niska da se morao sagnuti ako je htio ući u nju. Zgrbljeno je čučnuo i uvukao se u crni otvor. Ubrzo se vrati i reče:

— Unutra bi se mogla naložiti vatra. Nadajmo se da će dim izlaziti. Ja ću skupiti suhih drva. Grahame, ostaješ li dobrovoljno uz nas?

— Ipak nisam tako lud da bih se sada sam probijao — odgovori Jim. — Indijanci znaju da smo još u brdima.

— Znao sam ja da se s tobom može govoriti — zadovoljno ustanovi Kent. Tada pogleda Hortena, ali kako on nije ništa rekao, okrene se i nestane u tami.

Jim je vidio čovjeka kako se poput sjene izgubio u mraku. Potrčao je natrag do kola i pogledao blijedo upalo lice mladog Teksašanina. Kirstove su se blijede usnice trzale kao u groznici.

— Nadajmo se da će Zane pronaći drva — reče Lana. — Meni je prilično hladno. Prije sam vjerovala da ovdje uvijek sija sunce.

— Noći su u Novom Meksiku uvijek hladne — odgovori Horten. — A katkad mora i kiša padati. — Prišao je Jimu koji je upravo povukao pokrivač ranjeniku sve do brade.

Jim osjeti neki pokret i naglo se okrene. Ali Horten je odmah odstupio. Podrugljivo se smiješeći promatrao Jimov revolver što ga je držao u ruci.

— Kent je budala — prezirno izgovori Horten. — Možda on sebi zaista umišlja da će na ovaj način nešto postići. Ali ja znam da bi ti mogao postati samo luđi Grahame. Ako se ponovo nađemo u nevolji, dobit ćeš ga natrag. Do onda ću ga zadržati ja.

Jim pogleda djevojku. U međuvremenu Horten je zatakao revolver za opasač i krenuo prema spilji.

— Oružje što je na kolima, ispraznio sam — promrmlja vođa grupe.

— Prilično lakomisljeno — uzvratiti Jim. — Indijanci se zasigurno neće najprije najaviti.

Djevojka se okrene Hortenu, ali on samo nehaljno odmahne.

Nakon nekog vremena, Kent se vrati natrag. Pod rukom je imao suhe grančice i otpuzao je u spilju. Vani se čulo pucketanje suhog drva. Odmah potom u pećini se razbuktala vatra.

Kent ponovo izađe van.

— Ako dovezemo kola pred ulaz, vatra se neće vidjeti.

— To može učiniti on — odgovori Horten i rukom pokaže Jima.

— Bez oružja? — zapita Jim.

Kent namršti čelo i priđe bliže. Pogled mu je bio upitno uperen u Jimov opasač. Na kraju se naglo okrene.

— Već sam maloprije rekao da će dobiti oružje kad to bude nužno — zareži Horten. — Ali sve dok ostaje ispred spilje, siguran je. Ako zovne, odmah ćemo biti sasvim budni.

— Možda imaš pravo — reče Kent. — Ali on neće sam stražariti.

— Čemu sve to, Zane? Napokon, ne može pobjeći bez oružja. I naoružan bi se jedva usudio. Jedan čovjek sam jedva da bi imao šanse pobjeći Komančima, ako bi ga oni zamijetili.

Djevojka potrči poslije Kenta u spilju. Jim dovuče kola do ulaza i ispregne konje.

...

Spodoba se polako približavala pod slabim svjetlom svitanja. Jim

prepozna Kenta koji je pod rukom nosio drva i zastao prepoznavši Jimâ pokraj kola.

— Zdravo Kente — pozdravi Jim Graham baš onako glasno da ga osim pridošlice nitko nije mogao čuti.

Kent priđe još bliže i nasmiješi se.

— Mislio sam da spavaš. Ili što misliš, zašto sam te zamijenio na straži?

— Kako mogu spavati kad znam da je stražar napustio svoje mjesto, Kente?

— Samo sam otišao po drva. Morao sam ih donijeti jer bi se vatra inače ugasila.

— Da, znam. Ali trebalo ti je duže od pola sata, Kente. Malo predugo kad znamo kako su momci blizu. Previše temeljito si izbrisao naše tragove.

Kent priđe još korak bliže. Sada je bio tako blizu da je njegov dah okrznuo Jimovo lice.

— A što misliš time i opet reći?

— Bio si čitavo vrijeme iza kola i pobrinuo si se da Indijanci ne pronađu nikakve tragove, Kente. Ali to znači da i oni ostali koji nas slijede neće znati kojim smjerom treba da krenu. Tko su oni koji su nam po tvom zahtjevu za petama i sada nas više ne mogu pronaći?

— Takvu besmislicu već odavno nisam čuo. Ti bi morao hitno nekoliko sati odspavati, Grahame — odgovori Kent. — Išao sam po drva.

Naglo se okrene, prođe pokraj kola i uđe u spilju.

Jim je neko vrijeme stajao. Vidio je, ispod kola, kako se odsjaj vatre podigao jače uvis. Iz spilje se čulo pucketanje drva. I same nekoliko minuta kasnije i Kent se opet poja-

vi. Zastao je između kola i spilje prije nego je na kraju prišao bliže.

— Nemaš mira, zar ne? — zapita Jim. — Plašiš se da bih to mogao reći drugima, je li tako?

— Horten bi te proglasio ludim, Grahame.

— Nisam u to uvjeren — Jim se nasmiješi. — Kakvi su to ljudi, Kent?

U taj se trenutak začuje iz spilje zijevanje, a na ulazu pokaže se Horten. Iziđe van. Kent gurne ruke u džepove hlača. Horten pak, zijevajući priđe bliže i protirja svoje lice.

— Prnje su se osušile — reče.

— Da? No, Lana će se obradovati. Prilično teško podnosi divljinu. — Kent se okrenuo.

Horten pogleda Jima.

— Trebalo bi da misliš na Joea. S takvom ranom čovjek vjeruje da je u paklu. Ali nije, Grahame. Ti ćeš nam danas pokazati pravi put. Moje se strpljenje bliži kraju. Hoćemo otići odavde, jesi li razumio?

...

Sunce je izišlo i slalo blistave zrake na brežuljke. A Jim zaustavi kola na nekoj visoravni. Iz kola se čulo tiho ranjenikovo stenjanje. Horten je mahao revolverom u ruci.

— Naprijed, Grahame! Kamo ćemo dalje? Jedno mi možeš vjerovati: ako nas još jednom odvedeš u pogrešnom smjeru, nećeš više imati vremena da to požališ.

Jim pogleda dolje putove što su se račvali s visoravni. Napokon potegne uzde, konji krenu i povuku kola.

— Znaš li put? — zasikta Horten.

— Da.

— Je li još daleko?

— Kako bih to mogao točno znati? Možda dva ili tri sata.

Horten se okrene Kentu i upitno ga pogleda. No, nakon otprilike jednog sata ipak stigoše u neki klanac.

— Stoji! — iznenada poviče djevojka.

Jim zauzda konje i pogleda djevojku. Njezin je pogled bio uperen u stijenu što je stršala i bila nalik na dugi vrat s glavom na njemu.

— Što je? — uzrujano zapita Horten. — Možda se sjećaš ove smiješne tvorevine, Lano? Reci nešto, dođavola!

— Ovdje smo bili, Monco. Zasturno znam da smo nakon napada ovuda prošli.

Horten se podrugljivo nasmije.

— Slučajno se sjetila, zar ne, Grahame?

— Čemu to sada? Pa rekao sam da sam sada našao put.

— A kako to odjednom?

— Možda ima opravdan razlog za to; uplete se Kent.

Jim pogleda preko ramena Kenta, zatim mu pogled odluta dalje prema ranjeniku i na kraju prijeko prema Lani.

— Nekoliko razloga. — Na primjer, Lanin ludački strah. I Joeva rana. Ako bi trebalo da preživi, morao bi se za njega pobrinuti liječnik. I to uskoro. A i ja se sam bojim Komanča.

— No, lijepo — kimne Kent. — Tada naprijed, Grahame, idemo po zlato.

Jim potjera konje. Kirst još jače zastenje. Horten počne psovati ranjenika.

— Samo nam smeta — zareži Monco Norton.

— Već prilikom idućeg napada može metak pogoditi i tebe — promuklim ga glasom upozori Kent. — Ne bojiš li se da bi onda i ti mogao smetati nama?

Horten spusti revolver.

— Sve je moguće, što se toga tiče, imaš pravo, Zane.

Dršćući, djevojka pogleda kostur što je bio na putu.

— Da, ovdje je to bilo — izusti drhtavih usnica.

Pokraj kostura stajala je puška svinute cijevi i slomljenog drška. Svuda unaokolo vidjele su se čahure od metaka. Horten pak usmjeri svoga uplašenog konja prema stijeni. Tada sjaše i pride djelomično razbijenoj stijeni iza koje je zjapio ponor. U dubini je mogao vidjeti dno klanca i gorski potok od kojeg je sada, ljeti, ostalo gotovo prazno korito. Točno ispod njega nalazila se velika hrpa kamenja.

Jim siđe s kočijaškog sjedala i pokuša umiriti uplašene konje, a Kent pomogne ranjeniku da siđe s kola i sjedne na stijenu, na pokrivač što ga je Lana raširila. Tada se okrenuo, vratio natrag kolima i počeo istovarivati užad. Na kraju pustio je prvo dolje u klanac, a slijedeće čvrsto svezao za njegov kraj.

— Evo, pogledaj čvor — obrati se Hortenu.

— A zašto?

— Možda ćeš se ti morati spustiti.

— Zašto ja? — Horten se gromko nasmije. — To će učiniti Graham.

— Ako on baci zlato u potok, zauvijek će nestati. Ne, toj se opasnosti ne smijemo izložiti. To mora učiniti netko od nas. Najbolje, neka odluči ždrijeb.

— Ne, Zane. Zaboravio si da je bila moja zamisao da odemo po zlato i puške. Ja sam zavrbovao sve vas. Ti ćeš se spustiti dolje.

— Odlučit će ždrijeb — ustrajao je Kent. — Naš položaj već odavno nije takav da bi jedan mogao zapovijedati ostalima. — Kent je izvadio iz džepa hlača kovani novac i počeo ga okretati među prstima. — Dakle, što je? Hoćeš li pogledati čvor?

Mrmrljajući, Horten posegne za svezanim krajevima i s odobravanjem promrsi nešto kroz zube. Tada Kent spusti uže još dublje. Ubrzo zatim Kent čvrsto sveže treći kraj užeta za pećinu.

— Brojka ili glava? — zapita.

— Brojka.

— U redu — suglasi se Kent i baci novac u zrak. Novac padne sa zveketom, nedaleko od kostura, na kamenito tlo. — Glava!

Horten se olakšano nasmije.

Kent se sagne, podigne novac i stavi ga u džep.

— Ja ću ukloniti kamenje i puške, jednu za drugom, privezati na uže, a ti ćeš ih vući gore, Monco. Tada ću pričvrstiti sanduk sa zlatom za uže, sam ću se popeti gore, a ostatak posla obaviti ćemo zajedno.

— Misliš da možemo zlato odjednom povući gore, Zane?

— Da. Ako se potrudimo, držim da će se moći. Ovdje je još i Graham. Uostalom, on će sada ponovo dobiti svoj revolver, Monco. — Kent pogleda Jima. — On neće ništa poduzeti prije nego zlato bude ovdje.

Horten odmahne glavom.

— On neće dobiti oružje.

— Ipak hoće. A i Lana. Ona više nema revolver.

— Ali to je glupost, Zane. Ne umije ni baratati njime.

— Ako bude u opasnosti, zasigurno će umjeti. Sada nam može pomoći samo još uzajamno poštenje.

— A ako se ja spustim dolje? — zapita Horten.

— Ni onda se ništa neće promijeniti.

— Može se pucati u čovjeka na užetu i sanduk povući gore.

— A što misliš o čemu zapravo čitavo vrijeme govorim? — zapita Kent podrugljivo se nasmiješivši.

— Nemaš, dakle, povjerenja u mene?

— Tako je. Daj mi sada njegov revolver. Ako se malo požurimo, možemo sve to završiti prije nego se spusti noć.

Horten sada posegne za opasačem i dobaci Jimu njegov revolver.

Kent kao da je bio zadovoljan. Okrene se i prihvati uže. Djevojka priče bliže ponoru gledajući za Kentom koji se spuštao u dubinu i čije su čizme uvijek nanovo odronjavale krhko kamenje koje se uz glasnu buku survavalo u klanac. Fini oblaci prašine penjali su se uvis. A uže je postajalo sve napetije. Odjednom su stražnji kotači kola kliznuli malo iznad puta i čvrsto su se zari-nuli u neku udubinu.

Lana je bila blijeda, drhtala je, a da toga nije bila svjesna. Napokon je Kent dospio do dna klanca. Uže se olabavilo.

Gledali su Kenta kako je odmi-cao kamenje. A Jim pođe nekoliko koraka natraške, nasloni se o kola i pogleda se unaokolo. Lana i Horten kao da nisu bili svjesni u kakvoj se opasnosti nalaze.

Kirst je prigušeno stenjao. Imao je otvorene oči i pogledao je Jima koji mu je prilazio.

— Sutra ćemo stići u neki grad — reče. — Tako dugo moraš još izdržati, Joe.

— Mora li rana biti spaljena?

— Da, Joe, možda. Ali ja ne znam.

— Ako se s time predugo čeka, otruje se krv, zar ne?

— Na to se ne može jednostavno odgovoriti sa da ili ne, Joe. Ima ljudi koji su dane trčali unaokolo s metkom u tijelu. Ti imaš zasigurno dobru šansu, samo moraš vjerovati u nju.

— Imaš pravo, Jime. Zašto si takav prema meni? Znaš da smo mi...

— Ne moraš sada misliti o tome, Joe. Znam da to nije bila tvoja zamisao.

— Ne. Ali nisam ni rekao ništa protiv. Onoliko zlata! A nisam te ni poznavao.

— Jasno, Joe!

Jim pogleda Hortenova leđa. Još je uvijek stajao pokraj ponora i netremice gledao u dubinu iz koje se tu i tamo čula lupa. Lana, pokraj njega, kao da je isto tako zaboravila okolinu. Za nju trenutačno nije postojalo ništa osim zlata koje je zaokupljalo sve njezine misli.

Jim izvuče colt iz ranjenikova džepa i pruži mu ga.

— Budi oprezan — prošapta. — Horten je sada kao zablješten zlatom. Sada kad je na cilju svojih želja, neće više htjeti dijeliti. A niti smije ostaviti i jednog svjedoka. Nadam se da si me razumio.

— Jesam.

— Moraš držati colt između nogu tako da se odmah ne vidi.

— U redu.

Tada se Jim ponovo okrene i vratiti do kola. U tom se trenutku Horten naglo okrene i stisnutih očiju zagleda u njega.

— Što je? — zapita Jim.

— Ne šuljaj se iza mene, dođavo-la!

— Ne boj se, Hortene. Neću ti ništa učiniti. Zasigurno neću, ako se to može izbjeći.

— Što želiš time reći?

— To ćeš još vidjeti.

Horten se podrugljivo nasmiješi.

— Možda ćeš ti nešto vidjeti, Grahame. Moraš samo pričekati.

— Još se nadaš da bi Kent mogao promijeniti mišljenje, kad jednom bude imao zlato u ruci, a njegov bi dio pod određenim okolnostima mogao postati veći, zar ne?

— Samo pričekaj, Grahame.

Jim ode ulijevo i priđe rubu stijene. Kent je još uvijek odmicao kamenje ustranu. Ali već je oslobodio jednu slomljenu stijenku kola i nekoliko razbijenih dasaka.

— Puške su jamačno otišle do vraga — prigušeno reče Lana.

— I ja to vjerujem. — Horten se ponovo zagleda u dubinu i počne kleti. — Šteta, donijele bi nam mnogo novaca.

— Zar si znao gdje bi ih mogao prodati, a da ne izazoveš pozor? — otegnuto zapita Jim.

Horten pogleda, mimo Lane, prema njemu i odgovori:

— Ta čuo si što se priča o meni. Oduvijek sam sve uspio prodati makar je u ovoj zemlji bilo samo nekoliko ljudi koje je zanimala moja roba. U tome se sigurno nije ništa promijenilo.

Kent je u klancu prestao odmicali kamenje; pogledao je gore. Jim je vjerovao da vidi znoj na njegovu

licu. Kent je prišao užetu i posegnuo za njim.

— Čemu to? — poviče Horten dolje.

Kent nije mario za pitanje. Popeo se po užetu uvis, čvrsto se odupirući nogama o stijenu. Kad se popeo iznad ruba, Horten se okrenuo.

— Ti si na redu — izgovori Kent bez daha. — Previše je kamenja, Monco. To ne može obaviti jedan čovjek sam. Odmaknuo sam otprilike polovicu.

— Zar si poludio? Zašto smo onda bacali novac?

Kent podigne svoje izranjene ruke uvis.

— Ako hoćeš svoj udio, spusti se dolje i učini nešto za to.

Kent pogleda djevojku.

— Ja ću otići — predloži Lana.

Jim se jednim skokom nađe pokraj nje, zgrabi je za ramena i gurne natrag do kola.

— Horten ne može dopustiti da vi odete tamo dolje, Lana.

— Onda u redu, Kente. Ali i ja ću postupiti isto onako. Najprije ja, a onda sanduk sa zlatom.

— Pa to je jasno. O nečem drugom nije bilo ni govora.

Monco Horten mahne rukom dolje u klancu i poviče:

— Sanduk je ovdje! — Očistio je posljednje kamenje s ne baš prevelikog sanduka i pričvrstio ga za užu.

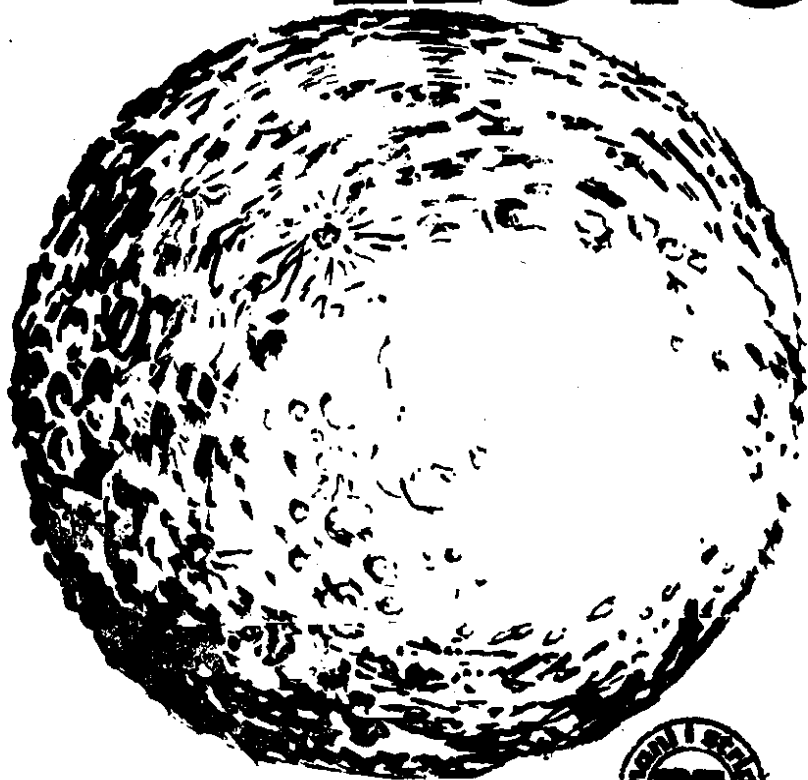
Lanini se obrazi obliju rumenilom.

— Zaista — promrmlja jecajući i blistavih očiju pogleda Kenta. — Zaista smo našli zlato, Zane!

Kent okrene lice kao da ne može podnositi Laninu radost.

— Što je s tobom? — zapita Jim.

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

SRPSKI

— Ponašáš se kao da ovo nije zlato zbog kojeg si došao ovamo.

— Ipak, Grahame. — Kent pogleda djevojku. Ponovo je svratila pozornost onom što se događalo u dubini.

— Kad bi bilo po tvome, njezine bi se nade izjalovile, zar ne? — nastavi Kent.

Jim je vidio da ih Lana sluša. Smijući se, gledala je dolje.

— Da — tiho prizna. — Silom prilika. Osim ako ne bi postojala nagrada koja bi mogla pripasti njoj.

— Ali ona ne bi iznosila ni djelić iznosa. — Kent se nasmiješi. — To je logično.

— A kakve veze imaš ti s time?

Kent slegne ramenima.

— Sve u svoje vrijeme.

— Sada dolazi gore! — vikne djevojka i ogleda se unaokolo. — Jesi li čuo, Zane? Monco dolazi! Sada imamo zlato!

Uže se gdje kad, kad je Horten nogama tražio uporište, pomicalo.

Jim, pogledavši dolje, ugleda na pola visine Hortena, a na kraju užeta privezani sanduk.

Kent zaobiđe kola, a Jim ga je slijedio i pogleda ga.

— Što je, Grahame?

— Nešto je s tobom čudno, Kente.

— Tako je sa svim ljudima koji moraju nešto kriti, Grahame.

Kent se smiješio.

— I ti nešto kriješ?

— Samo po sebi razumljivo. Ali ne namjeravam o tome govoriti. Barem ne tako dugo dok još moramo računati s ponovnim napadom Komandanta.

— Iznenadujuće. Čvrsto sam vjerovao da ćeš ubiti Hortena netom se popne gore.

— Besmislice. — Kent se hladno nasmiješi. — Ja nisam ubojica, Grahame. I bojim se da će nam još biti potrebna svaka ruka. Jesi li me sada razumio?

— Mislim da jesam. — Jim se vrati Lani i pogleda dolje.

Horten bijaše udaljen najviše deset jardi od ruba stijene. Zastao je od iscrpljenosti.

— Monco! Ti ćeš još malo izdržati

— Monco, što ti je? — povikne djevojka. — Nemoj popustiti, Monco! Ti ćeš još malo izdržati!

Horten se nastavi penjati. Ali ubrzo i opet zastane.

Jim se okrene i ponovo ode iza kola.

— Ja bih to mogao učiniti, Kente.

— Ni ti nisi ubojica, Grahame. Ti želiš odnijeti zlato u Fort Thomas. Ili u Sumner. To je svej'eno. Ali tim putem Horten neće ići. Nemoj ga pokušati primorati. Barem ne tako dugo dok smo još u brdima. Moraš se ponašati poput mene, sudjeluj u igri, Grahame. Ali kad izađemo iz Manzano Rangea, možeš otkriti svoje karte.

— To bi moglo biti prekasno, Kente. Ti imaš svoje ljude koji će nas bilo gdje sresti.

— Tko zna nisu li naši interesi isti — odgovori Kent. — Tako bi moglo biti, zar ne?

Jim ga zamišljeno pogleda.

Pretpostavljao je razne mogućnosti, ali ovu nije. Unatoč tome, još uvijek nije poklonio povjerenje tom čovjeku.

U tom se trenutku Lana sagne

— Daj mi ruku, Monco! Povući ću te gore!

Jim, koji je brzo otišao natrag, ugledao je Hortenove ruke iznad ruba stijene. Djevojka ih je zgrabila i pomogla iscrpljenu čovjeku pri napinjanju.

Pojavila se Hortenova glava, zatim je stenjući vinuo gornji dio tijela na put. Posljednjom se snagom otkotrljao dalje od ponora.

Lana se uspravila.

Horten se, teturajući, osovio na noge i otišao do kola za čiju se stijenu primio. Kent je zaobišao kola, posegnuo za užetom i povukao ga. Jim je vidio kako sanduk klizi u klancu iznad tla. Ali Kent ga nije mogao sam povući gore.

— Sve su puške otišle do đavla! — protisne Horten jedva dolazeći do daha. — Ali zlato je našel!

— Radije mi pomozite, do đavla! — izdere se Kent i pogleda Hortena. — Obadva, inače nećemo nikada podići sanduk uvis!

Izvukli su sanduk na rub stijene. Horten petom razbije gornje daske i odmakne ih ustranu. Jarko sunce obasja sirovo zlato i ono je crvenkasto blistalo.

Djevojka klekne i stavi jednu ruku na zlato.

— Gospode! Zaista ga imamo!

Jim zamijeti pogled što ga je pogodio i potruđi se da pogleda mimo Kirsta. S njime je bilo kao i s djevojkom. I Kirst je zbog zlata dopustio da postane bogalj.

— Razdijelit ćemo zlato u sve bi-sage i ostaviti kola — odredi Horten.

— A Joe? Zar ćeš ga ostaviti ovdje? — zapita Jim.

— Oh, da. Na to nisam ni mislio. Oprosti, Joe. Dakle, naprijed, nato-varimo sanduk i krećemo!

Horten i Kent zgrabe sanduk i zajedničkim ga snagama podignu na kola.

Joe odjednom ispusti stijenu kola i zaljulja se naprijed. Jim mu priskoći, dospio ga je pravodobno uhvatiti prije nego se srušio.

Veliki gubitak krvi znatno je oslabio mladog Teksašanina. Odveo je Joea do kola i pričekao dok ona druga dvojica nisu odgurnula sanduk ustranu. A Kent mu pomogne podići ranjenika na kola. Jim se pak tada okrene, podigne pokrivač i raširi preko Kirsta koji je bio na rubu nesvijesti.

VIII

Horten je jahao ispred kola. Lana i Kent desno i lijevo od kola. Na kočijaševu mjestu sjedio je Jim Graham i u rukama držao uzde. Uvijek su nanovo mogli čuti tiho stenjanje ranjenika.

Prilično brzo se smračilo. I odjednom kao da se iznad brda rasprostro crni pokrivač. Topot kopita odbijao se pak od granitnih stijena. Njegova se jeka nadvijala nad malom četom. A Kent je izvukao pušku i držao u ruci, spremnu da opali. Sada su bili na putu kojim je nekoć išao Jim s Lanom i s njezinim ocem. I znao je da će se najkasnije za pola sata pred njima otvoriti brda. No, Horten iznenada zaustavi svog konja i okrene se u sedlu, a Jim zauzda tegleće konje, kola sta-

Biblioteka kriminalističkih romana

**Izlazi svakih 14 dana
(u ponedjeljak)
Cijena 7 dinara**

nu, a kotrljanje kotača i topot kopita zamre u noći.

Lana uplašeno pogleda Jima.

— Što se dogodilo? — zapita Kent.

— Tamo naprijed nešto se pomaklo — promuklo reče Horten. Podigao je držak puške i pokazao u tom smjeru.

Kent dojaše do njega.

Jim ustane sa sjedala i pokuša u tami, ispred dva muškarca nešto raspoznati.

— Ne, to ne može biti istina — prošaputa djevojka. — I mi smo tu uspjeli. Ni onda nije ovdje bilo Indijanaca. Zašto baš sada kad smo gotovo stigli do našeg cilja?

Jim ponovo sjedne.

— Indijanci ne poznaju ni ma kakva ustaljena pravila igre, Lana.

Horten sada lagano potapša svog konja po vratu i odjaše s otkočenom puškom dolje. Kent ga je slijedio. Jim spusti uzde da padnu na leđa konja.

— Dodite, Lana — reče. — Možda se Horten prevario.

U tom trenutku Kent privuče pušku uz obraz i opali. Nešto se na putu sruši. A prije nego je Jim mogao vidjeti što je to bilo, Kent reče:

— Samo vuk, Hortene. Sigurno je htio pobjeći i nije više našao pravi put. To se može dogoditi čak i lukovima.

Horten prigušeno opsuje.

Kent sjaše s konja, priđe ubijenoj životinji i odvuče leš u grmlje pokraj ruba puta.

— Inače konji neće proći ovuda — objasni vraćajući se natrag i ponovo se popne u sedlo.

Horten je šuteći nastavio jahati. Umirujuće je tapšao konju vrat kako bi prošao pokraj grmlja.

Nakon nekog vremena, put se račvao. Horten se ogleda natrag.

— Ako želimo na bivši ranč, moramo ići ravno — reče Jim i posegne za oružjem koje je za vrijeme vožnje kradimice napunio.

— Idemo na jug — izjavi Horten. — Inače ćemo još na kraju sresti vojnike.

Kent se ogleda unaokolo.

Jim otkoči oružje.

— Ne, idemo ravno — oštro reče. — I to u Fort Thomas, Hortene. Ruke uvis! I ti, Kente! Hajde, požurite! I ni jedne kretnje koju bih mogao pogrešno razumjeti, gospodo!

Kent prvi podigne ruke. Horten je htio, opsovavši, potegnuti svoj colt. No, tada Jim opali. Metak strgne Hortenu šešir s glave i baci ga o stijenu, potom podigne ruke i uvuče glavu između ramena.

— Možda su u blizini Indijanci i čuli su metak — promuklo reče Kent.

— Naprijed, Kente, otkopčaj revolver! — zapovijedi Jim. — Zsigurno se ne šalim.

Kent spusti ruke i otvori kopču svog opasača koji bučno padne na tlo.

— A sada ponovo podigni ruke. Ti si na redu, Hortene. Zar nisi razumio?

Horten, oklijevajući, spusti ruke. Uskoro padne i njegov opasač na tlo.

S puškom u ruci, Jim oprezno sjeđe s kola i priđe njima dvojici.

— Malo dalje! — grubo zapovjedi.

Oba čovjeka odjahaše dijelić puta dalje.

— Sjaši, Kente!

Kent, tobože bezvoljno, poslušao i tu zapovijed, Priđe stijeni i nasloni se o nju.

— Ako dođu Indijanci, bit ćeš ti odgovoran za naše živote — reče. — Nadam se da si mislio tako daleko, Grahame. Čovjek uvijek jamči za svoje zarobljenike.

— Hortene, siđi s konja! — poviče Jim ne mareći za Kentove riječi. — Hajde, stani pokraj njega!

Horten klizne iz sedla, priđe Kentu i stane pokraj njega.

Tada se Jim sagne, podigne revolvere od obojice i baci u kola. I opet se začulo Kirstovo stenjanje. Tada je izvukao njihove puške iz navlaka i isto ih tako spremio u kola. Uzeo je Hortenova konja, odveo ga iza kola i popeo se u sedlo.

Lana, koja je šuteći, nemoćno, promatrala ovaj prizor, pogleda ga preko ramena.

— Ti ćeš voziti kola, Hortene — zapovijedi Jim. — I to u Fort Thomas. Hajde, požuri u sedlo, Kente!

Kent ga odmah poslušao. Horten je još uvijek neodlučno stajao pokraj stijene.

— Nećeš valjda čekati dok ti ne opali metak u glavu, Monco? — zapita Kent. — Vjerujem da će to učiniti ako budeš nepotrebno izazivao njegovo strpljenje.

Horten se sada odmakne od stijene, požuri prema kolima i psujući popne na sjedalo za kočijaša.

— Kao da je sasvim poludio — ljutito reče.

— Monco — promrlja djevojka i učini nemoćnu kretnju. — Ovo sve ne smije biti uzalud. Čuješ li, Monco? Ne može biti!

— Samo mirno — odgovori Horten i opet se podrugljivo smiješeći. — Trajat će prilično dugo prije

nego stignemo do Fort Thomasa. Može se još štošta dogoditi. — Povukao je uzde i konji su potegli kola.

Kad su kola prošla pokraj Kenta, on je krenuo za njima ispred Jima. Pogledavši preko ramena, tiho mu dobaci:

— Nisi ispraznio oružje.

— Znam. Ali ako se namjerimo na Komanče, svi revolveri i sve puške moraju biti spremne za pucnjavu kako biste mogli braniti svoje živote. A kladio bih se da biste to učinili.

• • •

Zaustavili su konje pokraj ostataka farme.

Jim se sjetio onog dana kad je s Lanom i njezinim ocem, koji to možda nije ni zamijetio, stigao ovamo.

— Odmah krećemo dalje — reče vidjevši kako je Horten htio sići s kola. — Ti možeš ostati gore.

— Konji su na kraju. Potreban im je odmor — odgovori Horten.

— Ima pravo — uplete se Kent. — Konji ne mogu više dugo izdržati ovakav tempo.

Jim pogleda Kirsta. Lice ranjenika bilo je šiljato i upalo.

— Hoćeš li kola sada ostaviti ovdje? — zapita Kent. — Konji bez odmora zasigurno neće stići daleko.

— U redu — suglasi se Jim i klizne iz sedla. Odmorit ćemo se dva sata, ali ne duže.

Horten skoči preko kotača na zemlju i krene prema ostacima bivše kuće za stanovanje.

— Daj mi moje pokrivače — traži.

Jim uzme iz kola pokrivače i dobaci ih Hortenu. Sada siđe i djevojka i krene za Hortenom koji je bio zabavljen odmatanjem pokrivača.

Lana sjedne pokraj njega i nasloni se leđima o temeljni zid. Kent je pak sjeo u blizini, na svoj pokrivač. Izvadio je iz džepa duhankesu i počeo zavijati cigaretu.

— Mogli bismo i opet podnijeti malo hrane — promrmlja. — Imamo li još uopće nešto, Lano?

— Imamo još nešto. Ali sada zaista ne želim ništa vaditi.

— Do Fort Thomasa ćemo izdržati i bez jela — reče Jim. — Ne postoji ništa čime biste mogli vršiti pritisak na mene.

— Ni izgledom na poštenu udio? — zapita Horten.

— Njega sam oduvijek imao, Hortene. Zar još uvijek nisu uočio kako su Kirst i Kent drugačiji od tebe? Oni su zaista htjeli dijeliti sa mnom.

— Kent je lud — promrmlja Horten.

— Gospode, ali ovo sve ne smije biti uzalud! — klikne Lana.

— Strpi se, djevojko. Moramo pričekati povoljan trenutak. Pokušaj malo spavati. Svakom je čovjeku potreban san.

U tom trenutku odjekne kroz noć vuče zavijanje.

Lana koja je upravo htjela leći zadrhtala je i ponovo se uspravila. No, samo nekoliko trenutaka kasnije, urlik se ponovi. Tada pokraj ruševina klizne neka sjena. Kent skoči uvis. U tom trenu ispusti cigaretu i zgazi je nogom. Ali, opet se začulo zavijanje vuka. Tada odjekne iznad farme kriještanje orlova lešinara.

— Komanči — prošaputa kao u strahu da bi ga Indijanci mogli čuti. — Možda su nas slijedili ili su već bili ovdje u blizini. Jim pogrbljen potrči do svog konja i izvuče

pušku iz navlake. Dok su u međuvremenu Horten i Lana ustali.

Kirst, podignuvši gornji dio tijela, pogleda iznad postranične stijenke kola. Oči su mu bile obrubljene crnim kolutovima kao da su se uvukle duboko u očne duplje.

Kent priđe bliže. Jim ode, s puškom u ruci, natraške. Kad je leđima gurnuo postraničnu stijenku kola, pogleda unaokolo i ugleda bljedo lice ranjenika.

Tada Kent zastane.

— Nemoj sada pogriješiti, Grahame — prošaputa. — Zaista su Indijanci. Ta ti to moraš napokon znati!

Jim se okrene i otrči do stražnje stijenke kola. I opet ugleda Kirstovo lice. Ranjenik se ponovo spustio na dno kola. Tisuće glasova, glasno jadikujući, dopiralo je iz mraka.

— Joe, hoćeš li se moći spustiti ispod kola?

Kirst se pokušava uspraviti primivši se za stijenku kola. Preko njegovih bezbojnih usana dopre stenjanje. Ispustio je stijenku i pao na trag.

— Naprijed, dođite ovamo! — povikne Jim.

Zgrabio je Kirsta, spustio ga dolje ne ispuštajući pušku iz ruke. A Horten uhvati Lanu za ruku i potrči s njome prema kolima.

Prvi metak glasno odjekne kroz noć. Vatra iz cijevi jarko je bljesnula.

Lana se, kriknuvši, baci ispod kola. Njezini živci kao da više nisu bili dorasli neprekidnoj napetosti. Vjerojatno ju je teško pogodio i gubitak zlata za koje je već vjerovala kako ga posjeduje. Zagrizla je dlan kako ne bi vikala od straha.

Horten i Kent posegnu za puškom. Kent žurno zatakne svoj revol-

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

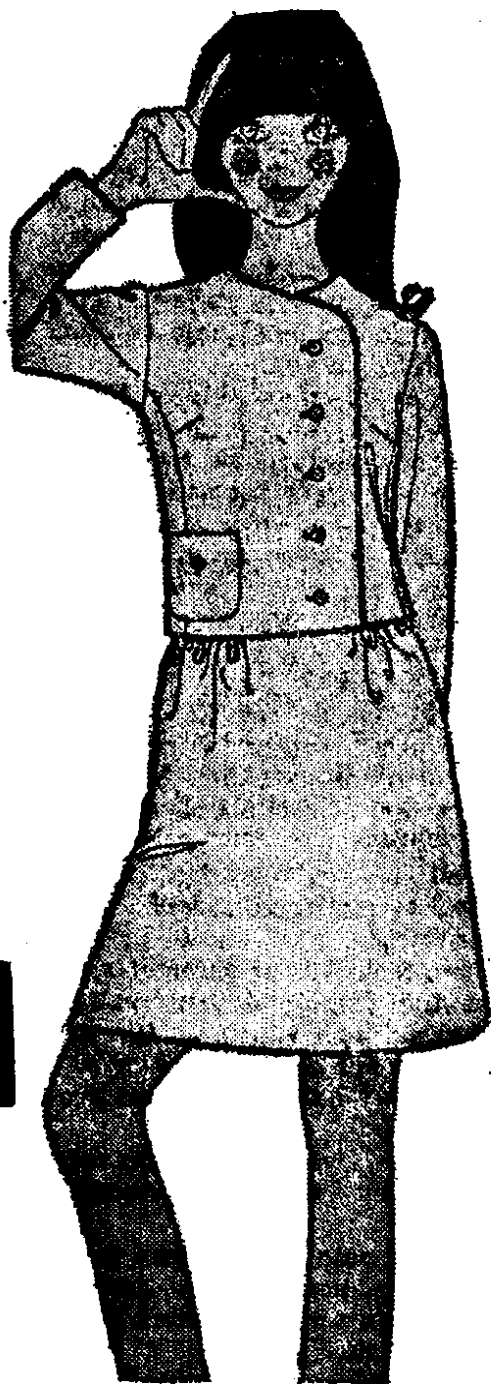
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

ver za opasač i tada se i on sruči na zemlju.

Gotovo istodobno zabruji čitava salva iznad male čete. Ubrzo kao da je zadržtalo tlo ispod konjskih kopita.

Jim je klečao pokraj stražnjeg kotača kola. Neprekidno je pucao u tamu iz koje su napadači dolazili poput sjena. Pucnjava se gotovo nije čula. Zaglušivala ju je paklenska buka glasova zbog koje su Jima prožimali ledeni srsi.

Nekoliko ih se srušilo s konja. Tada su ostali, malo prije pjeskovitog dvorišta, skrenuli na sjever, odjahali u luku i vratili se natrag.

Jim pogleda pod kola.

Ranjenik je ležao na tlu, pokraj njega djevojka koja je sada podigla glavu i bojažljivo pogledala gore.

Kad se borbeni vika Indijanaca ponovo približila, Lana je čvrsto priljubila lice uz zemlju. Kirst je imao u ruci revolver i pucao je. Isto je tako pucao i Jim. Metak je pogodio kola i bacio iverak drva tik njegova lica.

Pucali su kao opsjednuti u zid prašine što im je, grizući oči, dolazio u susret.

Indijanci su i opet okrenuli svoje konje pred koncentriranom vatrom branitelja. Topot kopita udaljio se i za nekoliko minuta sasvim utihnuo.

Kent duboko odahne i odloži svoju pušku.

— Vratit će se — promuklo reče. — Tu su vani i nanovo se prestrojavaju.

— Možda smo imali sreću i pogodili njihova poglavicu — javi se Kirst koji je samo s mukom držao glavu uspravno.

— Možda — uplete se Horten ponovo puneći svoju pušku. — Ako

je tako, zasigurno više neće doći natrag. Bez vođe su poput zmiје bez glave.

— Čemu te besmislice? — zareži Kent. — Nismo ustrijelili poglavicu. Možete se pouzdati da će ponovo doći. Oni to moraju učiniti. Sreća da ne znaju što bi nam mogli uzeti. Inače bi bili još hrabriji i već bi nas poubijali.

Kent pogleda sanduk koji je Jim stavio ispod sjedala kočijaša. I Horten je smatrao da je sada došao trenutak. Ustao je i uperio pušku u Jima Grahama.

— Zar si sasvim poludio? — zaskiče Kent. — Samo nam je još to nedostajalo. Hajde, Hortene, okani se toga! O tome možemo poslije razgovarati!

— Ne vjerujem da je odlučujuće pucaju li tri ili četiri čovjeka na Indijance.

— Dva ili četiri — promuklo odgovori Kent.

U tom se trenutku ponovo začuje topot kopita. Uskoro postade glasniji i sada kao da je prohujao iznad njih.

Horten se naglo okrene. Pritrčao je prednjoj strani kola gdje je ležao jedan ustrijeljeni konj.

I opet su meci počeli zvižducati kroz tamu.

Jim je čuo zuj metaka iznad sebe i pucao je u mrak. I ostali su pucali najviše što su mogli, kao da su čvrsto međusobno povezani.

Uglavšt Indijance kako se pojavljuju iz mraka, njihova je pucnjava postala još koncentriranija. Konji su se rušili rzajući. Njihovo rzanje nadjačavali su krici ranjenih Indijanaca.

Kirst tiho jaukne kad ga je i opet pogodio metak. Nitko nije mario za

to. Znoj je tekao niz pocrnjela lica muškaraca i čvrsto im zalijepio košulje na leđima.

Tada u lancu napadača nastane nered. Odjeknula je grlena zapovijed, konji su ponovo bili potjerani prema granici dvorišta. I opet je kroz noć glasno odjekivao borbeni poklič iz grla Indijanaca prema maloj izgubljenoj četi.

Odjednom su drugi šumovi nadjačali buku borbe.

I tada su očajni muškarci i djevojka koja je plakala začuli iza sebe signal bubnja. Topot kopita što se približavao s druge strane, postajao je znatno jači.

— Vojnici! — poviče Kent. — Dolaze vojnici!

Hrabrošću očajnika pucali su u Komanče koji su polako uzmicali. Nekoliko ih je još bilo pogođeno. Padali su kao snoplje s konja. I tada su Indijanci nestali poput priviđenja u tami.

Ubrzo su se iz mraka pojavili vojnici, kao sjene, neprekidno pucajući.

Kent ustane i pogleda za jahačima koji su već nestali u tami. Vidjeli su se samo još treperavi plameno-vi iz cijevi oružja. Kent promrmlja nešto nerazumljivo i dlanom obriše obraze.

Horten je isto tako ustao i povi-kao:

— Naprijed, sada! Moramo nestati odavde prije nego se vojnici okrenu!

Lana, plačući, ispuzi ispod kola. I ne zamijetivši, stajala je ispred Hortenove puške čija je cijev bila upe-rena u Jima.

— Joe je mrtav — izusti drhta-vih usana.

Podigne ruku i pomiješa suze i prijavštinu na svom licu. — Kako to da smo mi još živi?

Horten glasno opsuje i gurne je s puta. Ali sada je već Jim uperio pušku u njega dok je Hortenova bila okrenuta ustranu.

— Baci je — hladno zapovijedi Jim. — Sada možeš birati, Hortene. Između vojnika u Fort Thomasu ili mojeg metka. Vidiš, izbor je malen.

Hortenovo se ponašanje strelovitom brzinom promijeni. Na njegovu se licu pojavi podmukli smiješak.

— No, dobro, Grahame, ti si pobijedio — tiho reče, okrene se i iznenadnom kretnjom baci pušku prema Jimu. Tada Jim opali. Horten je već skočio ustranu. Metak prozubi mimo. Ali puška je snažno udarila Jima i on zatetura prema stražnjem kotaču kola. Bol prožme njegovo tijelo poput udarca bičem i natjera mu suze u oči. Krajičkom oka ugleda Hortenovu kretnju, posljednjom snagom naglo okrene pušku i još jednom opali. Ali gotovo istodobno Kent gurne Hortena s puta i metak promaši svoj cilj. Slijedio je onaj prvi u mrak noći.

Kent skoči na Jima i istrgne mu iz ruke pušku koja se pušila, a Horten obriše znoj s čela i s mržnjom procijedi kroz zube.

— Završi s njime, Zane!

Jim je već primio držak svog kolta kad je čuo Kenta kako kaže:

— To je nesporazum, Monco. On je sjajan momak. Ali ja neću da te on ubije.

— Što to trabunjaš? — osupnuto zapita Horten koji je odjednom stajao kao prikovan za tlo.

Paljba u daljini iznenada umukne.

— Znam da te vojska želi živog, Moneo — nastavi Kent. — Zasigurno nisi zaboravio kako žele doznati od tebe kojim je mračnim kanalima nestajalo sve što je išlo kroz tvoje prljave ruke.

— Ti si...

— Da. Već te dugo progonim. Jasno, ti nisi ništa od toga zamijetio. Zaista je bilo povezano s raznim teškoćama. Ali major je smatrao da jedino ja mogu uspjeti, jer sam došao sa sjevera iz Fort Laramiea. Prema tome nisi me mogao poznati.

— Ti si blijedni doušnik u službi vojske!

— Ako te to veseli, mirno me tako zovi, Hortene. Uvijek sam te slijedio. Nadao sam se da ćeš s bilo kime stupiti u vezu. Ali dogodilo se drugačije. Sreo si Lanu Cohn. Mogao sam prisluškivati vaš razgovor. Kao što znaš, drvene stijenke hotela prilično su tanke. Htio si još samo zlato. Za to si morao izabrati nekoliko ljudi. Od tog se trenutka i sa mene mnogo toga promijenilo. Jasno, znao sam da se i vojska zanima za zlato i puške što kao da je odjednom nestalo s površine zemlje.

Ništa ne shvaćajući, otvorenih usta, djevojka je naizmjence promatrala oba muškarca. Korak po korak povlačila se natrag sve dok nije leđima udarila o Jima. On ju je čvrsto pridržao.

Tada se Kent obrati Lani.

— Ne boj se, tebi se neće ništa dogoditi. I mi vojnici smo napokon ljudi i znamo kako je to. Možda će čak postojati nagrada.

— Odakle znaju u Fort Summeru i Fort Thomasu da sam ja još živ?

— Od mene, Lana. To sam im već odavno javio. I onda mi je major poručio da ostanem u vašoj bli-

zini. — Kent se nasmiješi. — Kad je Horten tražio ljude, sve mi je pojednostavio. Time što me je primio, neobično mi je olakšao zadaću.

U tom trenutku topot kopita postade glasan. Tada se iz tame pojavi nekoliko jahača. Podoficir, sa tri zlatna širita na rukavu, klizne iz sedla i dobaci uzde nekom vojniku.

— Živjeli, kapetane, evo nas! — smijući se reče vojnik. — Bilo je zaista prokletu tijesno, zar ne?

— Tako bi se moglo reći — odgovori Kent ne gledajući više podoficira već Jima, nasmiješivši mu se. — Sada znaš s kime sam se sastao, Grahame.

— Da, i tko nas je posljednjih dana uzalud tražio, zar ne? — s olakšanjem zapita Jim. — Ali zapravo su postojale samo dvije mogućnosti, Kente: ili ona koja se pokazala točnom ili pak da si još lukaviji od Hortena. To nekako nije pristajalo tebi. Ali zašto mi već prije nisi pomogao protiv Hortena?

— Zapravo sam ti otpočetak pomagao, Grahame. Samo sam to morao činiti tako da Horten ne zamijeti. Napokon, nisam znao što bi se tada moglo dogoditi i bi li još mogao pronaći neki izgovor. Tako dugo dok je bio siguran da sam mu ortak, upućivao me u sve svoje planove. Nisam smio sebi priuštiti nikakvu grešku. Osim toga, nikada i nisi bio u pravoj opasnosti iako se nekoliko puta činilo da je tako, Grahame.

— Meksikanac nije sa svim time imao baš nikakve veze — promuklo reče Jim.

Kentovo se lice smrači.

— Nisam pretpostavljao da se ti banditi tako brzo laćaju oružja i da su tako bezobzirni. Možda sam ipak

još mogao spriječiti smrt tog čovjeka.

— Mink! — poviče podoficir.

Jedan od vojnika spusti se iz sedla.

— Donesite mrtvaca ispod kola!
— zapovijedi podoficir i pokaže Joea Kirsta.

Jim osjeti kako se Lana priljubila uz njega. Kao da se bojala predstojećeg trenutka.

Tada vojnik izvuče leš ispod kola.

— Bio je u dubini srca dobar čovjek — promrmlja Kent. — Vjerujem da je ovo najbolje za njega.

Sagnuo se i zatvorio Kirstu oči. — Tko zna što bi se još dogodilo s njime.

Uspravivši se, Kent sretne podoficirov pogled. — Je li zapravo riješeno pitanje nagrade za pronalaženje zlata?

— Da, gospodine. Dvije tisuće dolara.

Kent pogleda Lanu Cohn.

— Pa to je sasvim lijep iznos — reče. — Ako Graham nema ništa protiv, te dvije tisuće dolara pripadaju tebi, Lano. Ako budeš malo razumna, možeš s time štošta početi. — Upitno pogleda Jima koji, smiješajući se, odmahne glavom.

— Želim dvadeset četiri sata spavati, a ne nagradu. Htio bih vam pomoći, Lano. Da se naučite snaći u ovoj zemlji.

Kent priđe bliže i prijateljski ga potapša po ramenu.

— To je točno i ono što sam očekivao od tebe. Za to moramo nešto popiti, netom ugledamo neki salun.

I Lana se počeo smiješiti i miriti sa situacijom.

— kraj —

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

108. Matt Chisholm: CRNI KAUBOI
109. Frederick H. Cristian: DOUSNIK
110. U. H. Wilken: GROBAR JOE
111. Louis L'Amour: OPASAN PUT
112. G. F. Unger: UNAJMLJENI REVOLVERAS
113. Frederick H. Christian: SUDDEN U ŠKRIPCU
114. Lee Floren: REVOLVERI IMAJU RIJEC
115. F. G. Unger: UMRIJETI ZA VIRGINIJU
116. Matt Chisholm: KRVAVA OKLADA
117. Marshall Grover: TREĆA PLJACKA
118. J. T. Edson: VRIJEME OBRACUNA
119. U. H. Wilken: NA ZMIJSKOJ RIJECI
120. J. H. Edson: U SUSRET BORBI
121. Matt Chisholm: TRAGOVI BARUTA
122. Scott F. Scott: NESTALA KOČIJA
123. Louis L'Amour: NEUSTRAŠIVI BORAC
124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI ŠERIF
125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
126. L. L. Foreman: GRINGO
127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAZITELJ
129. Mat Chisholm: MCALLISTER U POGIBELJI
130. Louis L'Amour: OBRACUN KOD ŽUTOG BRDA
131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
133. Louis L'Amour: USAMLJENI
134. G. F. Unger: BIJEK IZ STUPICE
135. Thorne Douglas: TKO DA VIŠE
136. Louis L'Amour: SREBRNI KANJON
137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OCAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Rey Haves: GRINGOSI UMIRU U CIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI

U PRIPREMI:

156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD

Tražite za svoj odmor

1
Nedjelja

2
Ponedjeljak

TRAG - krimi roman
GORDANA - zagorkin roman

3
Utorak

Život - ljubavi roman

4
Srijeda

ALAN FORD POPAJ
TOM I JERRY svakih 14 dana
BIS CRTANI

5
Četvrtak

"SIRIUS" 5. u nizu
BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

6
Petak

LASO - western roman

7
Subota

Timothy Thatcher 25. u nizu

kod prodavača novina